

γιάννης αντάμης

# ένα έντεκα

αποσπάσματα

DREAM  
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

Ένα Έντεκα,  
αποσπάσματα

Dreamtigers, Οκτώβριος 2018  
(δικό μου)

Τη μέρα εκείνη άνοιξα τα μάτια μου και είδα πως βρισκόμουν μες στο κελί μιας φυλακής. Για να βοηθήσω τον οργανισμό μου να ξεπεράσει τη σύγχυση ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα ξεκίνησα να υπολογίζω, προκειμένου κάποια στιγμή επιτέλους να πειστώ πως είχα πια από τη γη του ύπνου στ' αλήθεια επιστρέψει.

Ήταν και αυτή μια από εκείνες τις παλιές ανεστραμμένες μου συνήθειες, που είχαν οικειοθελώς φυλακιστεί μαζί μου - να μετράω για να ξυπνήσω, όπως συνήθως οι άλλοι άνθρωποι μετράνε ώσπου να κοιμηθούν. Άρχισα απαριθμώντας τα δωμάτια που με είχαν φιλοξενήσει από τότε που με αποστρατεύσανε οι Εσωτερικές Ινδίες. Έπειτα συνέχισα με τις πόλεις που πρόλαβα να επισκεφτώ, πριν εξαφανιστούν οριστικά ακόμα και από της μνήμης μου τους χάρτες.

Στο τέλος μηχανικά και δήθεν αναπόφευκτα έφτασα να αναρωτιέμαι πόσες μέρες ήμουν ήδη κρατούμενος σε ετούτο το αστείο - και κάπως έτσι ξύπνησα.

Την πρώτη μέρα, όταν έφτασα σε αυτήν τη φυλακή, στην άγνωστη εκείνη μυστηριώδη νήσο, στο χώρο της υποδοχής μου ζήτησαν να αποχωριστώ κάθε μηχανικό βοήθημα, το οποίο θα μπορούσε να μου χρησιμεύσει στη μέτρηση του χρόνου. Βρήκα το αίτημά τους ενδιαφέρον και προκλητικό και αμέσως

δέχτηκα, αν και δεν είμαι και πολύ σίγουρος τώρα πια αν είχα τη δυνατότητα να κάνω κάτι άλλο.

Όταν, μετά, σκέφτηκα να αρχίσω να σημειώνω τις μέρες που περνούσαν, χαράσسونτας στους τοίχους μου γραμμές σαν τους φυλακισμένους στις ταινίες, ήτανε πια αργά. Είχαν ήδη φύγει αρκετές κι εγώ τις είχα αφήσει έτσι επιπόλαια να περάσουνε, λες και ήμουν σε διακοπές και ο χρόνος δεν είχε καμία σημασία.

Ύστερα, που κατάλαβα το λάθος μου και άρχισε η απώλεια της αίσθησης κάπως να με τρελαίνει, βάλθηκα να επινοώ τεχνάσματα. Ανακάλυψα συμπτωματικά πως κάποια πράγματα εκεί μέσα συνέβαιναν με κάποια σχετική συχνότητα. Κάθε τέσσερις μέρες άλλαζαν τα σεντόνια μου –υπερβολή για την προσωπική μου αντίληψη περί υγιεινής– κάθε επτά μέρες, μαζί με το φαγητό, μου χορηγούσαν κι ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί – ενδεχομένως να ήταν Λήθη.

Έτσι έφτιαξα τις προσωπικές μου μονάδες μέτρησης: έξι καθαρά κλινοσκεπάσματα από τότε που άρχισα να μουτζουρώνω τις σελίδες μου, δυο λήθινα μπουκάλια από τη μέρα που έπαψα να ξυρίζομαι. Τα πρώτα μου εικοσιτετράωρα, τότε που ακόμα αντιμετώπιζα τη νέα μου αναπάντεχη ζωή στη φυλακή με την περιέργεια του πειραματιστή και την ανοχή του επισκέπτη, ανήκαν πια στο μακρινό μου παρελθόν. Μου φάνταζαν σαν σκηνές κομμένες και

πλάνα αμοντάριστα, στιγμές παλιότερες ακόμα κι εκείνων της πρώην ελεύθερης ζωής μου. Ξόδεψα αλόγιστα τις πρώτες εκείνες μέρες, άλλοτε καταμετρώντας τις πέτρινες τετράγωνες ψηφίδες της τοιχοδομής και άλλοτε αναζητώντας την κατάλληλη απάντηση σε όλους εκείνους που κάποτε με είχαν με λόγια σκληρά, μα ίσως δίκαια, προσβάλει. Το είχα βάλει μέσα μου σκοπό, όταν θα έβγαινα ξανά στο φως, να καταστρέψω όλα εκείνα τα μιάσματα. Θα τους χτυπούσα αλύπητα εκεί που τους πονούσε περισσότερο. Θα έστηνα ύπουλους καθρέφτες μπροστά στις ανωφελείς υπάρξεις τους. Αδίστακτα θα τους έσπρωχνα μέσα στο ίδιο τους το κενό να γκρεμιστούν. Τις γλώσσες τους με λαιμαργία θα ξερίζωνα. Με ζήλο θα κατάπινα τα μάτια τους. Αυτά και άλλα τέτοια όμορφα σκεφτόμουν και οι πρώτες μέρες κύλησαν βασανιστικά, μα πάντως γρήγορα. Και κάθε που ξυπνούσα το πρωί, ένιωθα τους μυς μου να φουσκώνουν και να σφίγγουνε, λες και το σώμα μου ασκούσαν και δυνάμωνε από της σιωπηλής νυχτερινής μνησικακίας τα επίμονα μαρτύρια. Και κάθε βράδυ, πριν το κελί μου και πάλι σκοτεινιάσει, ξαναμετρούσα τις πάγιες αποστάσεις και υπολόγιζα τις ελέω του αοράτου κλίμακες και όλο ένιωθα τα αθροίσματα και τα γινόμενά τους πως με κορόιδευαν αλύπητα. Λες και σιγά-σιγά παρέλυε ο νους μου από την αόριστη επανάληψη στο μέλλον,

στο παρόν, στο παρελθόν, των ταπεινών ενστίκτων μου.

Ούτε για μια στιγμή δεν συλλογίστηκα, τις πρώτες εκείνες μέρες, τον λόγο για τον οποίο είχα τόσο ασυνείδητα δεχτεί να συμμετάσχω σε εκείνο το παράξενο παιχνίδι. Είχα ξεχάσει πως ήμουν συγγραφέας σε αναζήτηση εξωτικών και αλλόκοτων παραστάσεων. Δεν έγραψα ούτε μια λέξη, μόνο σχηματίζα επάνω στα χαρτάκια μου τετράγωνα ή γέμιζα με σημεία στίξης τις ενοχές και τις φοβίες μου. Δεν έψαξα να σχηματίσω φράσεις - να επινοήσω πρόσωπα και καταστάσεις δεν δοκίμασα. Λες και είχα έτσι, μυστικά και αθόρυβα, μετακυλήσει από τον ρόλο του παντογνώστη αφηγητή σε αυτόν του φιλοθεάμονος, του αφελή αναγνώστη, χωρίς να ακουμπήσω καν τον ενδιαμέσο, αυτόν του ήρωα που αντιδρά στο πάθος που υφίσταται.

Και όμως, εγώ ήμουν ακόμα ο ήρωας σε αυτήν την ιστορία, αφού άλλος κανένας δεν υπήρχε μέσα στον χάρτινο ορίζοντα. Μόνο που αντί να κάνω τα όσα ηρωικά η αφήγηση μου είχε επιφυλάξει, πάλευα πρώτα να πλάσω τον ίδιο τον δημιουργό, τον συγγραφέα μου, και ύστερα να τον πείσω να ασχοληθεί λιγάκι με την τόσο περιπετειώδη πια ασημαντότητά μου.

Κάποτε, τα περασμένα χρόνια, τότε που έσκαγα από ελευθερία και έκοβα το ζωτικό μου χώρο σε οικόπεδα, να τα μοιράσω στους ακτήμονες, ξεκίναγα

να γράψω κι ένωθα ήδη δημιουργός από την πρώτη λέξη, αλλά δεν ήμουν παρά ένας άσκοπος γραφιάς, ένας αντιγραφέας της φλύαρης υπεραξίας μου. Λέρωνα μονάχα τη σελίδα μου και νόμιζα πως ήδη την είχα υποτάξει.

Μέχρι που μια νύχτα αργά... *εθάρεψα που μπήκες μες στην κάμαρά μου* και αντάλλαξα για χάρη του σκοπού όλες τις σκοπιμότητες.

Και ύστερα, έτσι ξαφνικά και αψυχολόγητα, βρέθηκα μέσα σε αυτό τον πειραματικό σωλήνα, έχοντας βάλει ως στόχο να αναβαθμίσω εκ νέου, λέει, το ρόλο μου και την αποστολή μου. Να κάνω το κάτι παραπάνω. Να γράψω κάτι σπουδαίο και μοναδικό. Και στην αρχή, τις πρώτες εκείνες μέρες ως δεσμώτης, ούτε στην αρχική μου την αλαλάζουσα μορφή δεν μου ήταν δυνατό να επιστρέψω. Δεν έγγραφα διότι δεν υπήρχα.

Κάπως έτσι πρέπει να κύλησαν περίπου τριανταπέντε μέρες, παραδομένες μέσα στη μοχθηρή ανυπαρξία, στο περιθώριο μιας σελίδας πιο λευκής ακόμα και από το κελί μες στο κεφάλι μου, που μόνο οι μουτζούρες της κακίας μου κατόρθωναν κάποτε να σκιάσουν. Κι ένα πρωί ξύπνησα και είπα, εντάξει, μέχρι εδώ, φτάνουν οι τολμηρές οι δοκιμές, περίσσεψαν τα αστεία τα πειράματα. Καλό το παραμύθι σας, μα κάνετε το λάθος και το αφηγηθήκατε στον ίδιο του τον δράκο και αυτός πάει, αποκοιμήθηκε.

Το κόλπο σας δεν έπιασε. Δεν ξέρω πώς λειτούργησε με τους μεγάλους άλλους, αλλά για μένα τον μικρό τίποτα δεν υπάρχει εδώ, σε αυτήν την αυτοφυλακή, που τα γραψίματά μου να αφορά και εμένα να ενδιαφέρει. Ίσως γιατί, σε κάποια άδολη, ανύποπτη στιγμή, εκεί έξω, στον κόσμο και στο φως, να είχα ήδη αισθανθεί κρατούμενος και εξόριστος μαζί και πολιορκημένος.

Κι εφόσον, τέλος πάντων, τα επικίνδυνα παιχνίδια των πολλαπλών των εγκιβωτισμών στ' αλήθεια ποτέ δεν με συγκίνησαν, πλησίασα τη σιδερένια πόρτα και άρχισα να την χτυπάω ρυθμικά ζητώντας από τους δεσμοφύλακες ακρόαση.

\*

Μέχρι τη μέρα εκείνη της κρίσιμης στιγμής, πρέπει να είχανε περάσει κοντά έξι βδομάδες χωρίς να αντικρίσω άλλη ανθρώπινη μορφή, πλην της εξ αντανakλάσεως αφόρητης δικής μου. Τις συγκρατούμενες φωνές ούτε καν να φανταστώ πως τις ακούω δεν μπορούσα. Από τους φρουρούς μου μόνο τα χέρια και το χρώμα των στολών είχα ως τότε κατορθώσει βιαστικά να διακρίνω, όταν από της θύρας μου το άνοιγμα περνούσαν μέσα στο κελί μου κάθε μέρα τρεις φορές όλα εκείνα που, από το νόμο προφανώς, κρίνονταν για την επιβίωσή μου ως τα απολύτως απαραίτητα, αλλά και άχρηστες για την ώρα ποσότητες τετράδια και μολύβια.



Τους άκουγα καμιά φορά να σφυρίζουν έξω, στο διάδρομο μυστήριους ρυθμούς ή να ανταλλάζουν σε γλώσσες άγνωστες κατάρες και βρομόλογα. Ζητούσα διαρκώς να μου εξηγήσουν για ποιο λόγο βρισκόμουν σε απομόνωση και όχι σε ένα κανονικό κελί, αλλά μην παίρνοντας απάντηση, είχα σκεφτεί πως ήταν και αυτό ακόμα ένα κομμάτι του πειράματος και άσχετος όπως ήμουν με αυτού του μέσα κόσμου τις σκοτεινές συνήθειες, δεχόμουν το παράλογο σαν να ήταν μια συνθήκη απαραίτητη μες στην δοκιμασία την εξίσωση.

Δεν μου απάντησαν. Δεν ήταν πως δεν με άκουγαν - εδώ μπορούσα εγώ να ακούσω καθαρά τις βρώμικες ανάσες τους. Έμοιαζε να αδιαφορούν, να με αγνοούν, να μη θέλουν στα ρυθμικά αιτήματά μου να υπακούσουν. Θύμωσα στην αρχή, μα στη συνέχεια σκέφτηκα πως ίσως να υπήρχανε κανόνες και διαταγές που τους απαγορεύανε να έρχονται σε επαφή και να συνομιλούν με τους κρατούμενους. Μα εγώ δεν ήμουν σαν τους άλλους -εγώ υπήρχα- οι άλλοι ήταν ένα μονάχα επινόημα. Είχαν εφευρεθεί μόνο και μόνο για να μπορώ εγώ ανάμεσά τους να υπάρχω. Ήμουν μια ειδική, ξεχωριστή περίπτωση, ήμουν εγώ – ο κανόνας στην εξαίρεση. Η παρουσία μου τιμούσε την αποστολή τους, η ύπαρξή μου την ιδιότητά τους αναβάθμιζε. Ήμουν εγώ – το ακριβότερο πετράδι στο στέμμα του συστήματος. Κάποιος θα έπρεπε για όλα αυτά να τους

ενημερώσει. Εκτός εάν τους είχαν δώσει οδηγίες να με μεταχειρίζονται με τρόπο τέτοιο που θα εξομοίωνε, ας πούμε, τη φιλοξενία μου με τις αληθινές συνθήκες κράτησης. Αν είναι να παίξουμε, ας παίξουμε στα σοβαρά – σχεδόν, για μια στιγμή, τους θαύμασα. Μόνο που εγώ το παιχνιδάκι τους αυτό το είχα βαρεθεί και άλλο μαζί τους πια δεν ήθελα να παίξω. Σταμάτησα την πόρτα να χτυπώ και άρχισα να φωνάζω.

Έπρεπε να περιμένω μέχρι το μεσημέρι για να συνειδητοποιήσω τη σοβαρότητα της κατάστασης και το γελοίο του προβλήματος. Όταν κουράστηκα να ουρλιάζω και να βροντάω τις απαιτήσεις μου στην πόρτα των κουφών, σωριάστηκα στο πάτωμα περιμένοντας να ανοίξουν τη θυρίδα για να μου δώσουνε το μεσημεριανό μου.

Τις πρώτες μέρες ήταν για μένα μια μικρή και ανέξοδη διασκέδαση, να βάζω χαζά στοιχήματα για το περιεχόμενο των καθημερινών γευμάτων μου. Για την ποιότητά τους θα ήμουν άδικος και αχάριστος, αν έλεγα κακιά κουβέντα και ούτε και για το μέγεθος των μερίδων τους δεν θα τολμούσα να γκρινιάξω. Μου είχε φανεί ύποπτο και παράξενο, αφού κάπως αλλιώς τις είχα φανταστεί της φυλακής τις διατροφικές συνήθειες, μα από την άλλη, μπορεί, ως υψηλός προσκεκλημένος του ιδρύματος, να μου είχανε επιφυλάξει μια κάποια άλλου είδους περιποίηση.

Μια νύχτα κάθισε κάποιος πάνω στο όνειρό μου και για λογαριασμό μου σκέφτηκε ότι με τρέφανε έτσι γενναία, λέει, και καλά, ώστε να με παχύνουν αρκετά και να με μαγειρέψουν για να με φάνε στη συνέχεια. Μα είπα του κάποιου να μην βάζει πάντα στο μυαλό του το κακό και να πέσει και αυτός να κοιμηθεί και έτσι να ηρεμήσουμε και οι δύο. Και με άκουσε –αφού δικό μου ήταν το όνειρο- και έκλεισε τα μάτια του και αποκοιμήθηκε για να ονειρευτεί και αυτός με τη σειρά του τους δεσμοφύλακες να κόβουν κομμάτια από το ψητό μου για να μοιράσουν ίσες και δίκαιες μερίδες στους άλλους, τους άορατους κρατούμενους. Και τότε είπα εντάξει, φτάνει, ως εδώ και ξύπνησα.

Αυτό το εντάξει, ως εδώ, περιμένα να υποβάλω στους δεσμοφύλακές μου, ώσπου, κάποια στιγμή, στο τέλος μεσημέριασε και φάνηκε το γεύμα μου στο άνοιγμα της πόρτας. Μάζεψα όλη τη συσσωρευμένη μου οργή και όρμισα προς το μέρος του. Είχε τόσο μεθοδικά η απελπισία προμελετήσει τις κινήσεις μου, που από ζήλο υπερβάλλοντα ήθελα να τραβήξω μέσα από εκείνο την ελάχιστη σχισμή, όχι μονάχα τον τροφοδότη μου φρουρό, αλλά και ολόκληρο το σιχαμένο το σωφρονιστικό τους σύστημα, που είχε τολμήσει να δείξει τόση περιφρόνηση στις διαθέσεις του υψηλού του καλεσμένου.

Έτσι, ενώ το ένα μου χέρι άρπαζε ήδη με θυμό τον φύλακα από το κίτρινο μανίκι του κι έσφιγγε τον κιτρινισμένο του καρπό, το άλλο χέρι με ρυθμική μανία άρχιζε να κοπανάει ξανά την πόρτα, τονίζοντάς τους την απαίτηση να με αφήσουν να φύγω από εκεί μέσα.

Μπορεί η μυρωδιά του φαγητού να σφύριζε μεθυστικά κάτω από τα ρουθούνια μου, μα οι αισθήσεις μου ήδη για άλλους πειρασμούς είχαν αναχωρήσει. Να την κρατούσαν την εκλεκτή τετραρχική κουζίνα τους, για να ταΐσουν τα σκυλιά και τους ευνούχους τους – εγώ θα γύριζα πίσω, στον έξω κόσμο και θα ριχνόμουν ξανά με λαιμαργία στου δρόμου τα βδελυρότερα εδέσματα, μέχρι από το δρόμο τον πολύ στο τέλος να αρρωστήσω και εκεί, έξω στο δρόμο, να ψοφήσω ελεύθερος. Δεν πρόλαβα τη φράση μου να ολοκληρώσω κι ένωσα ένα κάψιμο αφόρητο να παραλύει το χέρι μου κι ένα άλλο ρεύμα, κακό και ακατανίκητο, να με τινάζει σαν μια γελοία ξεψυχισμένη κούκλα στην άλλη άκρη του κελιού μου. Κοπάνησα στον τοίχο με την πλάτη μου και προσγειώθηκα ξανά στο πάτωμα της ήττας.

Και ύστερα τρίβοντας τα μουδιασμένα άκρα μου, έμεινα να κοιτάζω σαν ηλίθιος τριγύρω μου το σκορπισμένο γεύμα. Μάλλον θα έπρεπε να παραμείνω νηστικός, τουλάχιστον ως το βράδυ.

Μέσα σε σκέψεις σκοτεινές πέρασα την υπόλοιπή μου μέρα κοιτάζοντας τον τετραγωνισμένο ουρανό, μέχρι που πήρανε τα μάτια μου το σχήμα και το χρώμα του κι εκείνος άρχισε να μου νυχτώνει τις προθέσεις, αφήνοντας ίσως για υποσημείωση ένα ασήμαντο, ήδη νεκρό αστέρι στην κάτω δεξιά γωνία του.

Τι είδος, άραγε, θεός είναι ετούτος πάλι που μπορεί έτσι απλά και εύκολα να κρύβεται μέσα σε ένα τόσο ελάχιστο μερίδιο ουράνιου στερεώματος;

Και πάνω που κόντευα να ολοκληρώσω μια φρέσκια φαντασίωση μίσους τονωτικού και λαίμαργης εκδίκησης, άκουσα την παράνοια να μου χτυπάει την πόρτα. Όχι, δεν είχε αρχίσει ακόμα να στήνει η έκτη φάλαγγα του νου τόσο αληθοφανείς ενέδρες στις αισθήσεις μου. Κάποιος χτυπούσε στ' αλήθεια την πόρτα του κελιού, μα έχοντας ακόμα ανάμεσα στα αυτιά μου τα δικά μου πρωινά χτυπήματα, μου φάνηκαν αυτά τα ξένα απόηχοι της πρωινής μου επανάστασης.

Αυθόρμητα, ίσως μηχανικά και σίγουρα ανόητα ρώτησα,

Ποιος είναι;

\*

Όταν έφυγε ο διευθυντής από το κελί κι έμεινα μόνος μου ξανά, ξάπλωσα μπρούμυτα πάνω από τις σημειώσεις μου και άρχισα να μεταφέρω στο

χαρτί όλα εκείνα τα λόγια που μου είχαν φουσκώσει το κεφάλι. Έγραφα βιαστικά και απρόσεχτα σαν να φοβόμουν μήπως οι λέξεις σκαρφαλώσουν στο ψηλό παράθυρο και δραπετεύσουν από τα αυτιά και τα ρουθούνια μου.

Όταν, αργότερα θα ξεσπούσε η ανταρσία των δεσμοφυλάκων, θα έπεφταν τα μακρά τείχη και οι ξεβράκωτοι θα πυρπολούσαν τις πτέρυγες του συστήματος, το απόσπασμα αυτό θα ήταν και το μοναδικό που θα επιζούσε από το σύνολο των χειρογράφων μου της φυλακής.

Κι ενώ όλα τα υπόλοιπα είμαι τώρα αναγκασμένος να τα ανακαλώ από μνήμης, προς όφελος της ποιήσης και εις βάρος της αλήθειας, ας μου επιτρέψετε στο επεισόδιο αυτό να τεμπελιάσω λίγο, επισυνάπτοντας τον διάλογό μου με τον διευθυντή έτσι ενεστώτα και αυτούσιο, όπως δηλαδή τον ξέρασα αμέσως στο χαρτί, μόλις εκείνος έφυγε και έμεινα εγώ ξανά μόνος μες στο κελί μου.

Λοιπόν...

- Ποιος είναι;

- Ανοίξτε μου, σας παρακαλώ! Είμαι ο διευθυντής της φυλακής.

- Τι εννοείτε, να σας ανοίξω; Είμαι φυλακισμένος, ξέρετε.

- Βλέπετε στα αριστερά της πόρτας σας έναν σύρτη;

- Ναι, και;

- Γυρίστε τον, σας παρακαλώ, προς τα μέσα και ύστερα τραβήξτε τον. Είναι πολύ εύκολο, θα δείτε.

Κάνω ότι μου λέει η ευγενική φωνή πίσω από τη σιδερένια πόρτα, ενώ παλεύω να καταπνίξω μέσα μου το ακατανίκητο αίσθημα του γελοϊότητας. Πρέπει να είμαι ο πιο ηλίθιος κρατούμενος στην παγκόσμια σωφρονιστική ιστορία. Πώς δε το είχα σκεφτεί νωρίτερα; Να θυμηθώ να γράψω μια μέρα την εποποιία της ανοησίας μου! Ακολουθώ τις οδηγίες του και ανοίγω την πόρτα. Στη συνέχεια η όραση μου παλεύει να αποκωδικοποιήσει την εικόνα των τριών χαμογελαστών προσώπων που εμφανίζονται μπροστά μου. Τόσες μέρες –μήνες μήπως;- μέσα στο κελί έχω ξεχάσει την όψη ακόμα και των πιο οικείων μου προσώπων. Και τώρα αυτοί εδώ οι τρεις μου μοιάζουν με αφύσικες και απόκοσμες υπάρξεις.

Τρομάζω, αλλά προσπαθώ να μην το δείξω.

-Μα, αν η πόρτα ανοίγει από μέσα, δεν φοβάστε μην δραπετεύσουν οι κρατούμενοι;

-Δεν είναι όλες οι πόρτες ίδιες, ούτε και όλα τα κελιά βεβαίως. Κι έπειτα, σε εσάς έχουμε εμπιστοσύνη.

Ο διευθυντής μου θυμίζει κάποιο θείο μου, που δούλευε κάποτε σε ένα ξενοδοχείο και που όταν ήμουν μικρός οι γονείς μου με άφηναν σε αυτόν να με προσέχει.

Η ξανθιά δίπλα του μοιάζει με γραμματέας του και μάλλον είναι.

Ο τύπος από πίσω με την κίτρινη στολή ίσως να είναι ο δεσμοφύλακας που με χτύπησε –με τι;- το μεσημέρι, όταν τόλμησα να του τραβήξω το μανίκι. Αυτός διαβάζει τη σκέψη μου και κλείνοντάς μου το μάτι πονηρά την επιβεβαιώνει. Πόσο θα ήθελα να το κλείσω για πάντα αυτό το μάτι!

Θυμώνω, αλλά προσπαθώ να μην το δείξω.

-Θα μπορούσαμε να περάσουμε μέσα, παρακαλώ;

Αν δεν σας ενοχλούμε;

-Ε, δεν το ήξερα πως θα έχω επισκέψεις και δεν πρόλαβα να συμμαζέψω, αλλά...

-Βλέπω πως έχετε διατηρήσει το χιούμορ σας, κύριε...

-Αντάμης.

Η ξανθιά συμπληρώνει μέσα από το μπλοκάκι της το όνομά μου. Έχει τα μαλλιά της μαζεμένα ψηλά κι εγώ κάνω μια φευγαλέα σκέψη βρώμικη. Ίσως, αν δεν ήμουν στη φυλακή, να μην την είχα κάνει. Ίσως, αν ήμουν ελεύθερος, να μην ήταν και τόσο φευγαλέα.

-Λοιπόν, κύριε Αντάμης, θα μας αφήσετε να περάσουμε;

-Ναι, αλλά μόνο τους δυο σας. Αυτός θα περιμένει έξω.



Ο φύλακας γελάει, ενώ από το βάθος του διαδρόμου ακούγονται και άλλα πνιχτά γελάκια. Κάνω να κοιτάξω προς την κατεύθυνση τους, αλλά ο θεός μου ο διευθυντής της φυλακής με εμποδίζει ακουμπώντας την παλάμη του στο στήθος μου. Κάνω πίσω και τους αφήνω να μπούνε στο κελί μου. Ο φύλακας παραμένει στη θέση του κι εγώ κλείνω ξανά την πόρτα με δύναμη και με κακία. Μια μικρή νίκη, σκέφτομαι, αλλά μάλλον κοροϊδεύω τον εαυτό μου.

-Ο δεσμοφύλακας υπηρεσίας με ενημέρωσε ότι εμφανίσατε σήμερα το μεσημέρι ίχνη αντικοινωνικής συμπεριφοράς. Επίσης πληροφορήθηκα ότι επιθυμήσατε να μιλήσετε μαζί μου. Καταρχάς, θα ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη που δεν κατάφερα μέχρι σήμερα να σας επισκεφτώ. Είναι καιρός τώρα που το έχω κατά νου, αλλά, ξέρετε, όλο κάτι συμβαίνει και αναγκάζομαι διαρκώς να το αναβάλλω. Αφού σας προειδοποιήσω ότι εάν επαναληφθεί το σημερινό ατυχές περιστατικό, θα είμαι υποχρεωμένος να διατάξω τη λήψη αυστηρότερων μέτρων σε σχέση με την κράτησή σας, είμαι έτοιμος να ακούσω τα αιτήματά σας. Να σας ενημερώσω μόνο ότι ολόκληρη η συνομιλία μας καταγράφεται από τη δεσποινίδα Λάμδα, όποτε και σας συνιστώ να αποφύγετε λέξεις ή χειρονομίες που ενδεχομένως να επιβαρύνουν την ήδη δυσάρεστη

θέση στην οποία βρίσκεστε. Λοιπόν, κύριε Αντάμης, σας ακούω.

Ο τρόπος που προφέρει το όνομά μου είναι λίγο εκνευριστικός, αλλά η φωνή του είναι τόσο ηρεμιστική, που όχι μόνο καταφέρνει να με κάνει να μην προσέχω τα όσα λέει, μα και να ξεχάσω κι αυτά εγώ ήθελα να πω.

Νυστάζω, αλλά προσπαθώ να μην το δείξω.

-Κύριε διευθυντά, θέλω να φύγω.

-Σας καταλαβαίνω. Κι εγώ το ίδιο θα επιθυμούσα, αν ήμουν στη θέση σας, αλλά εσείς, ξέρετε, είστε φυλακισμένος.

-Είμαι φιλοξενούμενός σας.

-Χαίρομαι που το βλέπετε έτσι. Φαντάζομαι ότι αυτό σας βοηθάει.

-Βρίσκομαι εδώ με τη θέλησή μου και έχω το δικαίωμα να φύγω, όποτε το θελήσω. Και θέλω να φύγω τώρα.

- Μάλιστα. Και που θα θέλατε να πάτε;

Από έναν κύκλο πιθανών απαντήσεων που θα πίστευα πως είχα έτοιμες για το ενδεχόμενο μιας τέτοιας αιφνίδιας ερώτησης, δεν κατορθώνω καμία να του δώσω και η σιωπή μου τραβάει το χαμόγελο του διευθυντή από τις άκριες, ώσπου το ξεχειλώνει.

-Είναι απολύτως λογικό να αρνείστε να συμβιβαστείτε με την ιδέα ενός μακρόχρονου εγκλεισμού, αλλά δυστυχώς πρέπει να δεχτείτε πως αυτό αποτελεί βασικό συστατικό της ποινής σας. Μπορώ να σας υποσχεθώ πως από την πλευρά μου θα κάνω ό,τι είναι δυνατό προκειμένου η παραμονή σας στο κατάστημά μας να είναι για εσάς όσο το δυνατό λιγότερο ανυπόφορη. Θα πρέπει, όμως, κι εσείς να φανείτε περισσότερο συνεργάσιμος, να υπακούετε στους κανόνες της φυλακής και να σέβεστε τους υπαλλήλους της, οι οποίοι κάνουν μια δουλεία καθόλου ευχάριστη.

-Ναι, τους λυπάμαι τους καημένους τους υπαλλήλους σας, ειδικά αυτήν τη σκατόφατσα, που στέκετε τώρα πίσω από την πόρτα και γελάει.

-Σας υπενθυμίζω πως η συνομιλία μας καταγράφεται και σας συνιστώ να αποφεύγετε τέτοιου είδους εκφράσεις, που, άλλωστε, δεν ταιριάζουν σε έναν άνθρωπο του πνεύματος, όπως εσείς.

Η δεσποινίς Λάμδα που υποτίθεται πως καταγράφει όλα όσα λέω, μέχρι στιγμής δεν έχει γράψει ούτε μια λέξη στο μπλοκάκι της και το μόνο που κάνει είναι να με κοιτάει με ένα άδειο βλέμμα, το οποίο πολύ θα λαχταρούσα να γεμίσω.

Σκέφτομαι ότι κι εγώ πολλές φορές που λέω πως θα κάτσω να γράψω κάτι, περνάω ώρες ατέλειωτες κοιτάζοντας το κενό να στάζει από την οθόνη μου.

Μέχρι που κάποτε στερεύει το κενό και ύστερα δεν έχω ούτε καν αυτό απέναντί μου - και τότε γράφω. Τώρα μάλλον το κενό είμαι εγώ. Και μάλλον στάζω.

-Κύριε διευθυντά -με τα λίγα νομικά που ξέρω- δεν μπορεί να υπάρξει ποινή χωρίς να έχει προηγηθεί δίκη και μπορεί πολύ συχνά να ξεχνάω τι έφαγα το μεσημέρι, αλλά να είστε σίγουρος πως αν είχα δικαστεί και καταδικαστεί, σίγουρα αυτό θα το θυμόμουν. Επίσης, αν δεν κάνω λάθος, για να υπάρξει καταδίκη, θα πρέπει να έχει προηγηθεί κάποια εγκληματική πράξη και κάποιος γαμημένος – παρακαλώ, γράψτε το αυτό με μεγάλα γράμματα στα πρακτικά σας- νόμος που να την απαγορεύει και να προβλέπει τις συνέπειες. Μπορεί το βιογραφικό μου να είναι γεμάτο από εγκλήματα, αλλά -χωρίς να θέλω να σας απογοητεύσω- κανένα από αυτά δεν συμπεριλαμβάνεται στους ποινικούς σας κώδικες. Και για να μη σας κουράζω άλλο, παρακαλώ, φωνάξτε τον κύριο Κάπα για να σας εξηγήσει για ποιο λόγο βρίσκομαι εδώ.

-Ποιος είναι ο κύριος Κάπα;

-Ένας από τους υπαλλήλους σας και πελάτης μου, ο οποίος μου πρότεινε να δοκιμάσω μια περίοδο εθελοντικής κράτησης, προκειμένου να αντλήσω έμπνευση για τα γραπτά μου. Δυστυχώς όμως το κόλπο του δεν έπιασε. Δεν έχω καταφέρει να γράψω σχεδόν τίποτα καλό από τη μέρα που ήρθα εδώ

μέσα, δεν περνάω καλά, βαρέθηκα και θέλω να γυρίσω πίσω.

-Υπάρχει δεσμοφύλακας με αυτό το όνομα στο κατάστημά μας;

Η ξανθιά ξυπνάει και αρχίζει να ξεφυλλίζει το μπλοκάκι της, το οποίο, δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω εντύπωση πως δεν γράφει απολύτως τίποτα. Κάποτε θυμάμαι πως είχα παραδώσει ένα χειρόγραφο εκατόν έντεκα κενών σελίδων στον εκδότη μου, μόνο και μόνο για να χαζέψω την αντίδρασή του. Αυτός, αφού μου έκανε κάποιες παρατηρήσεις, που έκανα πως τις άκουσα και μου συνέστησε κάποιες αλλαγές, που τις έκανα, αλλά εκτός κειμένου, στο τέλος το εξέδωσε. Το βιβλίο γνώρισε κάποια σχετική –καλύτερη από τα προηγούμενα- επιτυχία και νομίζω ότι μεταφράστηκε κιόλας στα Γκουαρανί και στα Ακκαδικά.

-Όχι, κύριε διευθυντά, ούτε υπάρχει ούτε υπήρξε ποτέ κύριος Κάπα στη φυλακή μας αλλά και σε ολόκληρο το σωφρονιστικό μας σύστημα. Αν μου επιτρέπετε, το όνομα αυτό μοιάζει περισσότερο με όνομα κρατουμένου.

-Τι ανοησίες είναι όλα αυτά; Αν δε γνωρίζετε εσείς τους υπαλλήλους σας, δεν σας φταίω εγώ. Αφήστε με να φύγω τώρα αμέσως!

-Ηρεμήστε, κύριε Αντάμης!

-Και σταματήστε αυτό το ηλίθιο κύριε Αντάμης! Από όσο θυμάμαι, μέχρι τη μέρα τουλάχιστον που μπήκα εδώ μέσα, τα κύρια ονόματα ακόμα κλίνονταν στη γλώσσα μου.

Έχω χάσει την ψυχραιμία μου. Όχι ότι είμαι ο πιο αυτοκυριαρχούμενος άνθρωπος στον κόσμο, αλλά μια τέτοιου είδους εξωφρενικά παράλογη κατάσταση φαντάζομαι ότι θα μπορούσε να οδηγήσει αργά ή γρήγορα ακόμα κι έναν άγγελο στην αυτανάφλεξη. Αν δεν το έχει κάνει ήδη, αφού μια μυρωδιά φτερών τσουρουφλισμένων φαίνεται να πλανιέται από ώρα στην ατμόσφαιρα.

Έχω πολλές φορές στο παρελθόν σκεφτεί πως αν ποτέ συναντούσα σοβαρά προβλήματα με το νόμο και τα όργανά του, θα απευθυνόμουν σίγουρα σε κάποιον συνάδελφο σαφώς δικηγόροτερο από εμένα. Σε έναν από αυτούς που αποφεύγω επιδεικτικά να τους μιλώ στο δρόμο. Σε κάποιον από εκείνους που όταν κάθονται δίπλα μου, στα μπαρ, αρνούνται πεισματικά να με κοιτάζουν.

-Στη γλώσσα σας, ε; Επιτρέψτε μου, αν και δεν είναι καθόλου δική μου δουλειά να σας κρίνω, να σας πω ότι ακούγεται μάλλον κωμικό κάποιος σαν κι εσάς να υπερασπίζεται με τόση θέρμη τη γλώσσα του;

-Και γιατί, παρακαλώ;

-Ο τρόπος με τον οποίο γράφετε, όχι απλά δεν υπακούει στους θεμελιώδεις κανόνες της γλώσσας

σας, αλλά αντιθέτως μαρτυρά πως δεν έχετε την παραμικρή διάθεση να συμμορφωθείτε στις σύγχρονες εξελίξεις της κοινής πανδιαλέκτου.

-Με τιμάτε, κύριε διευθυντά! Έχετε διαβάσει τα βιβλία μου;

-Δυστυχώς, όχι. Βλέπετε σπάνια φτάνουν εδώ μέσα ανεξάρτητες και μη εγκεκριμένες από την Τετραρχία εκδόσεις. Η γνώμη μου βασίζεται αποκλειστικά στα όσο έχετε γράψει κατά την παραμονή σας στο κατάστημά μας.

-Τι;

-Με συγχωρείτε, αλλά δε μπορούσα να αντισταθώ στον πειρασμό και να σας πω την αλήθεια ένας λόγος που με εμπόδιζε μέχρι σήμερα να σας επισκεφτώ είναι που φοβόμουν μήπως συμπεριλάβετε κι εμένα στο επικείμενο σας μυθιστόρημα.

-Πώς γίνεται να διαβάσατε τις σημειώσεις μου; Τόσες μέρες δεν έχει περάσει άλλος άνθρωπος από το κελί μου; Και με ποιο δικαίωμα; Και ποιος σας είπε ότι γράφω μυθιστόρημα;

-Μα, ο δικηγόρος σας.

-Ποιος δικηγόρος μου;

-Ο κύριος...

-Ο κύριος Ζήτα.

-Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Λάμδα! Χωρίς εσάς, δεν ξέρω τι θα έκανα. Βλέπετε, κύριε Αντάμης, η μνήμη μου όσο πάει και εξασθενεί. Αλλά και η δική σας,

από ότι φαίνεται, δεν πάει πίσω. Έχετε σκεφτεί να προσλάβετε κι εσείς μία γραμματέα;

Νιώθω πως είμαι έτοιμος να εκραγώ. Μετά το τέλος του πολέμου πέρασα από όλα τα σχετικά τεστ για να διαπιστωθεί αν είμαι ακόμα στ' αλήθεια ζωντανός και αν η έκθεση μου στα διάφορα νεοοπλικά κοκτέιλ δεν μου είχε δημιουργήσει κάποιο είδος ψυχικής ή πνευματικής αναπηρίας. Θυμάμαι πως εξέπληξα πραγματικά τους ιατρονόμους στις ασκήσεις μνήμης, αφού είχα κατορθώσει να ανακαλέσω την παλαιότερη –στο σύνολο των επιζώντων των Εσωτερικών Ινδιών- προσωπική ανάμνηση από τα σκοτεινά βάθη του τρίτου μόλις μήνα της ζωής μου - ο άνεμος στις Σποράδες, το γυάλινο τραπέζι, το αίμα στο λευκό πουκάμισο του πατέρα μου.

Τα χαμόγελα των δύο επισκεπτών μου αναδύουν τώρα ένα αίσθημα συμπόνιας και κατανόησης. Νομίζω ότι προλαβαίνω να τους σπάσω και των δυο τα μούτρα, μέχρι να πλακώσουνε οι κίτρινες στολές στο κελί και να με κάνουν κομματάκια. Προτιμώ να δοκιμάσω έναν ελιγμό.

-Θα ήθελα να συναντηθώ με τον δικηγόρο μου. Το συντομότερο!

-Πολύ ευχαρίστως! Αυτό είναι, άλλωστε, δικαίωμά σας. Θα τον ειδοποιήσω απόψε κιόλας, αλλά, όπως ίσως ήδη γνωρίζετε, τα δρομολόγια στο νησί μας αυτήν την εποχή δεν είναι και τόσο τακτικά, όποτε



ενδέχεται η επίσκεψή του να καθυστερήσει κάποιες μέρες. Στο μεταξύ, θα σας συνιστούσα να περνάτε κάποιες ώρες της ημέρας σας στην αυλή της φυλακής. Ενδεχομένως να δοκιμάζατε και κάποιο είδος σωματικής άσκησης. Η συνεχής και αδιάλειπτη παραμονή σας στα στενά όρια του κελιού είναι πιθανό να σας προκαλέσει συμπτώματα νευρικής διαταραχής και πνευματικής δυσκαμψίας. Αντιλαμβάνομαι πως έχετε ανάγκη από μόνωση, προκειμένου να επιδοθείτε στο γράψιμό σας, αλλά καλό θα ήτανε να μην το παρακάνετε.

Και κάπως έτσι η συζήτησή μας πράγματι καταγράφηκε.

\*

Τη μέρα εκείνη με ξύπνησε η πείνα μου. Είχα αρνηθεί τα γεύματά μου τις δύο προηγούμενες ως έκφραση διαμαρτυρίας για τη στάση της διοίκησης απέναντί μου. Ήξερα καλά πως δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθεί έξω από τη φυλακή έστω κι ένας άνθρωπος να πληροφορηθεί την κίνησή μου αυτή και να μου συμπαρασταθεί στο δίκαιο μάταιο αγώνα μου. Ούτε περίμενα ασφαλώς να συγκινήσω τους δεσμοφύλακές μου επιδεικνύοντάς τους την πεινασμένη μου απόγνωση. Ωστόσο, σκέφτηκα, μια παρατεταμένη αποχή από την τροφή θα μπορούσε να προκαλέσει τέτοια προβλήματα

στην υγεία μου, που εκείνοι δύσκολα θα μπορούσαν μετά να διαχειριστούνε. Πίστεψα πως έτσι θα γινόμουν για το σύστημά τους ένα απρόβλεπτο γραφειοκρατικό αγκάθι και αποφάσισα να ποντάρω σε αυτό.

Φρόντισα να διατυπώσω τα αιτήματά μου με σαφήνεια και σοβαρότητα, ώστε οι παρερμηνείες να αποφευχθούν και αυτοί να το χωνέψουν πως έχουν να κάνουν με ζόρικη περίπτωση.

Ζητούσα να μου κοινοποιηθεί η δικαστική απόφαση με την οποία η αόρατη αρχή δήθεν με είχε καταδικάσει.

Ζητούσα να επικοινωνήσω, έστω και τηλεφωνικά με το συνήγορό μου, ο οποίος με τα πόδια να ερχόταν στο νησί –βαδίζοντας επί των κυμάτων- τώρα θα είχε φτάσει.

Ζητούσα να μου αλλάξουνε τη μάρκα του καπνού που μου χορηγούσανε, γιατί μου έγδερνε το λαιμό και το πρωί δυσκολεύομαι να μιλήσω.

Ζητούσα να μεταφερθώ σε δίκλινο κελί, ώστε να έχω επιτέλους κάποιον συγκρατούμενο, με τον οποίον το πρωί να δυσκολεύομαι, λόγω του πονεμένου μου λαιμού, να του μιλάω.

Ζητούσα να με αφήσουνε να φύγω.

Όχι πως δεν το είχα ήδη μόνος μου δοκιμάσει από τη μέρα εκείνη που με επισκέφτηκε ο διευθυντής της φυλακής με τη μορφή του θείου μου και μου αποκάλυψε ότι η πόρτα μου ανοίγει από μέσα. Το

επόμενο κιάλας πρωί, σηκώθηκα, έφαγα, ήπια,  
έδεσα τα κορδόνια μου, έκρυσά τις σημειώσεις μου  
βαθιά μέσα στις τσέπες και είπα, πάμε τώρα.  
Τράβηξα το σύρτη, την πόρτα έτριξα, έβγαλα πρώτα  
το κεφάλι στο διάδρομο και ύστερα, μην βλέποντας  
καμιά στολή στον πέτρινο ορίζοντα, και το υπόλοιπο  
μου σώμα. Προχώρησα δεξιόστροφα και αφού  
έστριψα τέσσερις φορές, επέστρεψα στο αρχικό  
σημείο χωρίς να συναντήσω άλλη έξοδο, πλην μιας  
σιδερένιας δεύτερης, που έστεκε ως αντανάκλαση  
απέναντι ακριβώς από εκείνη του κελιού μου.  
Την άνοιξα και αυτή με την ίδια σχεδόν αστεία  
ευκολία και βγήκα σε ένα νέο διάδρομο σαν να  
περνούσα μέσα από καθρέφτη. Ο δεύτερος, εξίσου  
τετράγωνος και μονόφθαλμος, διάδρομος, πέρα από  
τη σαφώς μεγαλύτερη περίμετρο του -αφού περιείχε  
μέσα του τον πρώτο- τίποτα νέο στη φυγή μου δεν  
είχε να προσφέρει.  
Έτσι δοκίμασα την τύχη μου στην τρίτη σιδερένια  
πόρτα που με περίμενε στην ίδια ευθεία ακριβώς με  
τις άλλες δύο προηγούμενες. Και σίγουρα με τίποτα  
δεν ένιωσα πως βγαίνω από κάπου, όταν την άνοιξα  
και αυτήν για να πέσω πάνω ξανά σε ένα παρόμοιο  
σκηνικό, εφιαλτικό αντίγραφο των όσων είχα ήδη  
συναντήσει.  
Δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα πόσες φορές  
επανάλαβα τις ίδιες ακριβώς κινήσεις – κάπου μετά  
την εικοστή τέταρτη διαδοχή πρέπει να έχασα το  
μέτρημα. Από τη μία η γεωμετρικά αυξάνουσα

απελπισία μου, που θέριευε μετά από τον κάθε παράλληλο φλοιό αυτής της αρχιτεκτονικής παράνοιας, από την άλλη η αναρριχητική μου κούραση, που μου έβαζε τρικλοποδιές, καθώς διέσχιζα ολοένα και μεγαλύτερους σε κλίμακα ομόκεντρους διαδρόμους – κάποια στιγμή οι ελπίδες και οι δυνάμεις μου άρχισαν να στερεύουν. Γύρισα πίσω στο κελί μου και κατέρρευσα. Όσο και αν η λογική μου ακόμα στη φρίκη αντιστεκότανε, φαινόταν πως είχα εγκλωβιστεί μες στον προσωπικό μου απρόσκλητο λαβύρινθο.

Την επόμενη μέρα, ξεκίνησα αμέσως μόλις ο φύλακας μου άφησε στην πόρτα τα απαραίτητα. Άνοιξα γρήγορα πιστεύοντας πως αν τον προλάβαινα και τον ακολουθούσα, θα έβρισκα τη μυστική αόρατη οδό που ένωνε το κελί μου με τον κόσμο. Μα ο διάδρομος ήταν και πάλι έρημος, λες και είχανε τα πέτρινα ντουβάρια απορροφήσει τον δεσμοφύλακά μου.

Γύρισα μέσα, έφαγα, ήπια, κάπνισα και με μια πίστη γερά θεμελιωμένη πάνω σε μια ιδέα τελείως ανυπόστατη, ξεκίνησα ξανά την ίδια διαδρομή αναζητώντας τις εκβολές αυτού του μυστηρίου, που δεν θα μπορούσε παρά να έχει μες στο κελί μου την πηγή. Το αντίστροφο δεν θα ήταν μόνο παράλογο, αλλά και θεωρητικά τουλάχιστον αδύνατο.

Όσο ήμουν ακόμα άνθρωπος λογικός και ανήσυχος, κανένα τείχος και κανένα σύστημα δεν θα μπορούσε να μου στερήσει την απόδραση. Εσύ που με

διαβάζεις. Έτσι, αν ήμουν εγώ το αδιέξοδο, αφού μέσα από εμένα κανείς δεν θα μπορούσε πουθενά να πάει και αφού δεν υπήρχε άλλη υποδιαίρεση στην κλίμακα της φυλακής, όσο θυμόμουν πως είχα αφήσει έναν κόσμο εκεί έξω, τόσο για πάντα θα μπορούσα να διανύσω το ποτάμι αυτό ανάποδα, μηχανικά ακολουθώντας της μνήμης την κατεύθυνση.

Και το δοκίμασα, όχι μόνο τη μέρα εκείνη, αλλά και όλες τις επόμενες, περνώντας κάθε φορά από όλο και περισσότερες πόρτες αντικριστές και διασχίζοντας όλο και πιο πολλούς παράλληλους διαδρόμους. Ξανοιγόμενι κάθε πρωί στο πέτρινο εκείνο πέλαγος και κάθε βράδυ επέστρεφα στη βάση μου διανύοντας όλο και μεγαλύτερη απόσταση, ενώ χαράζοντας αριθμούς πάνω στις σιδερένιες σηματοδούρες βυθομετρούσα την τόλμη και τις σωματικές δυνάμεις μου.

Μέχρι που κάποια μέρα εκεί στα ανοιχτά της τειχοθάλασσας, είδα τις αντοχές μου να εξαντλούνται και αισθάνθηκα τον πανικό να κολυμπάει στο πλάι μου. Φοβήθηκα πως δεν θα τα κατάφερνα να επιστρέψω πριν βραδιάσει και άρχισα τότε να τρέχω πίσω στο κελί μου σαν τρελός, ενώ η λυσσασμένη μου απόγνωση, κακό σκυλί ξοπίσω μου, μου δάγκωνε τις φτέρνες.

Και κάποιο βράδυ έφτασα να αναζητώ σχέδια διαφυγής εναλλακτικά βαθιά μέσα στον ύπνο μου,

μέχρι που κάποια ονειροστιγμή νομίζω πως κατάφερα να διακρίνω μια λάμψη μες στο παχύρρευστο σκοτάδι και μες στον ύπνο η ηδονή προσήλθε..

Με είδα να τραβώ ξανά το σύρτη, με άκουσα να τρίζω τη σιδερένια πόρτα. Με ένιωσα να ελκύομαι από ένα απροσδιόριστο παραίσημα υπαίθρου. Με πέρασα έξω από το κελί και με έβγαλα σε ένα αλλιώτικο κλειστό δωμάτιο. Ίδιες διαστάσεις, ίδια αισθητική, ίδιος κι εγώ, με μία και μόνη διαφορά να χάσκει πάνω από το κεφάλι του νηστικού μινώταυρου. Αντί για οροφή, υπήρχε ένας ουράνιος κραυγαλέος θόλος, ένας πίνακας σπαρακτικός που με τα χρώματά του πυρπολούσε τις δραπετεύουσες αισθήσεις μου. Μια νύχτα που χυνόταν μες στη μέρα, ένα σμήνος αστέρια και κομήτες που κατασπάραζαν τον ήλιο, μια αβυσσαλέα μίξη υπερκόσμιων γεύσεων και οσμών που έσταζε μαρτυρικά πάνω στον υπνοβάτη εαυτό μου. Σκέφτηκα πως αυτό θα ήταν η αυλή της φυλακής, που μου είχε ο θεός μου συστήσει να επισκέπτομαι και αποφάσισα -για πρώτη ίσως φορά- φρόνιμα να συμμορφωθώ με τις σοφές τις υποδείξεις της διεύθυνσης και να περνώ κάποιες από τις ονειρώρες μου εκεί, στο μέσα έξω.

Ίσως δεν ήμουν καλός προετοιμασμένος για το ακραίο ενδεχόμενο μιας απεργίας πείνας και το

βεβαρυμμένο από καταχρήσεις παρελθόν ελάχιστα με βοηθούσε.

Περιμένοντας να ανοίξει της θύρας μου το άνοιγμα, σκεφτόμουν μήπως να φάω το πρωινό μου σαν καλό παιδί και ύστερα να επανεκτιμήσω την κατάσταση πιο ψύχραιμα. Αναρωτιόμουν αν το να περιορίζα ανά δύο γεύματα την αποχή, θα μπορούσε να θεωρηθεί εκδήλωση διαμαρτυρίας ή θα φαινόταν περισσότερο με κάποιο είδος δίαιτας.

Δεν ξέρω αν έφταιγε η πείνα μου ή η απώλεια της αίσθησης του χρόνου, αλλά από κάποια στιγμή και ύστερα άρχισα να πιστεύω ότι η τροφοδοσία μου είχε ήδη σημαντικά καθυστερήσει. Ευτυχώς που η αίσθηση του γελοίου με απέτρεψε από το να αρχίσω να κοπανάω την πόρτα απαιτώντας την μέχρι τότε περιφρονημένη μου τροφή. Υποτίθεται πως για τους φύλακές μου ήμουν ακόμα απεργός και δεν θα ήθελα η αλλοπρόσαλλή μου στάση να προκαλέσει χαιρέκακα σχόλια και περαιτέρω ειρωνείες. Για λίγο αισθάνθηκα περήφανος, πράγμα που ελάχιστα φάνηκαν να συμμερίζονται η ζάλη μου και ο πόνος στο στομάχι.

Ενώ άρχιζα σιγά-σιγά να αναρωτιέμαι για το τι γεύση να είχε το χαρτί των τετραδίων μου, ήρθε ένας νέος ήχος απροσδόκητος να με αναστατώσει. Άρχισα ξαφνικά να ακούω ρυθμικά χτυπήματα –όχι σιδερένια ετούτη τη φορά, μα πέτρινα- να έρχονταν από κάπου δίπλα μου. Κόλλησα στον τοίχο το αυτί μου και βάλθηκα να μαντεύω την προέλευση και να

αποκρυπτογραφώ το περιεχόμενο αυτού του –όπως  
μάλλον θα ήθελα να είναι- μυστικού μηνύματος.  
Δεν άργησα να καταλάβω πως κάποιος  
προσπαθούσε κάτι να μου επικοινωνήσει  
χρησιμοποιώντας τον παλιό στρατιωτικό κώδικα  
Μπαχτίν. Μπορεί να είχα χάσει την αρχή, μα  
σίγουρα μπορούσα το νόημά του να προλάβω -  
πήρα μία σελίδα και άρχισα να μεταφράζω σε λέξεις  
τα χτυπήματα, «...είμαι ένας από τους ελάχιστους  
επιζώντες του πολέμου των Εσωτερικών Ινδιών. Στον  
πόλεμο αυτόν –τον τελευταίο πόλεμο του  
κόσμου...». Σταμάτησα.  
Ένωσα το χαρτί να μου ζεματάει τα δάχτυλα και  
τους οικείους στίχους να μου τρυπάνε το κεφάλι  
μου. Τι αστείο ήτανε πάλι αυτό;

\*

Τη μέρα εκείνη ξύπνησα με μία ανεξήγητη  
χαζοχαρούμενη διάθεση, λες και δεν βρισκόμουν  
μες στη φυλακή και μάλιστα αναίτια, αλλά σε  
παραθερισμό εξωτικό και αμέριμνο Με όρεξη  
άδειασα το δίσκο που με περίμενε στην πόρτα,  
έστρωσα το κρεβάτι μου και ύστερα τακτοποίησα  
συμμετρικά τις σημειώσεις μου πάνω στην  
επιφάνεια του, σαν να έριχνα με αυτές πασιέντζα κι  
ας μην επρόκειτο να μου έβγαινε ποτέ.  
Αν και είχα από πολύ καιρό χάσει τον έλεγχο του  
χρόνου και μόνο κοιτάζοντας ψηλά από το



παράθυρο προσπαθούσα να μαντέψω τις ώρες και τις εποχές, για κάποιο λόγο, ειλικρινά ακατανόητο, γεννήθηκε μες στο μυαλό μου η ιδέα ότι η μέρα εκείνη ήταν η μέρα των γενεθλίων μου. Αν η διαίσθησή μου αποδεικνυότανε ορθή, τότε τη μέρα εκείνη θα συμπλήρωνα ακριβώς τριάντα τέσσερα χρόνια πάνω στον πλανήτη και έντεκα μήνες μέσα στο κελί.

Λόγω της εορταστικής αυτής ψευδαίσθησης που με είχε κυριέψει, αποφάσισα να κάνω κάτι που τόσο καιρό απέφευγα επιμελώς - να ξυριστώ! Κοιτάζοντας τον μικρό τετράγωνο νιπτήρα, σκέφτηκα πως τα μακριά μου γένια θα μπορούσαν να προκαλέσουν ανήκεστο δολιοφθορά στο αποχετευτικό σύστημα του λαβυρίνθου μου και με την ιδέα αυτή διασκέδασα αφάνταστα. Επίσης σκέφτηκα πως οι φύλακές μου εξακολουθούσαν, μαζί με την τροφή, τη γραφική μου ύλη και τα υπόλοιπα απαραίτητα, να μου χορηγούνε καθημερινά ξυράφια, αδιαφορώντας τόσο για την άρνησή μου να ξυρίζομαι, όσο και για την τάση μου να μην θέλω να αυτοκτονήσω. Όταν τελείωσα και κοίταξα το γυμνό μου πρόσωπο στον –τι έκπληξη!- τετράγωνο καθρέφτη, μου φάνηκε πως είδα κάποιον άλλον.

Υπάρχουν τέσσερις μέρες το χρόνο, όπου με την ευκαιρία κάποιας γιορτής ή επετείου, συνηθίζω να επιδίδομαι σε μία συγκεκριμένη, δικής μου επινόησης, δοκιμασία μνήμης. Με αφετηρία το

εκάστοτε παρόν ξεκινώ να καταβυθίζομαι στην άβυσσο του παρελθόντος, ανασυστήνοντας στην ευκρινέστερη δυνατή μορφή τις αναμνήσεις μου. Με βάση το εγωιστικό κριτήριο του πού βρισκόμουν και τι έκανα, ανακαλώ εικόνες και καταστάσεις των συγκεκριμένων ημερών από τα χρόνια που πέρασαν και αναλόγως του βάθους στο οποίο κατορθώνω να βουτήξω, σημειώνω κάθε φορά τις επιδόσεις μου. Και όποτε τυχαίνει μέσα στο αναμνησιακό αυτό μωσαϊκό να ανακαλύψω κάποιο κενό που αδυνατώ να συμπληρώσω, ακόμα και με τη φαρμακευτική υποστήριξη της φαντασίας μου, λυπάμαι και θρηνώ για τη γιορτή ή την επέτειο που πνίγηκε στον πάτο της ταπεινωτικής και ένδοξής μου ιστορίας.

Οι μέρες αυτές είναι, η 1<sup>η</sup> Νοεμβρίου, η 11<sup>η</sup> Ιανουαρίου, η αεικίνητη γιορτή της Παρασκευής των Πεθαμένων και φυσικά τα γενέθλια μου.

Λίγα χρόνια μετά την απόδρασή μου από τη φυλακή –θα εξακολουθώ για πολύ καιρό να αρνούμαι τη λέξη απελευθέρωση- θα αντικαταστήσω την Παρασκευή των αεικίνητων Νεκρών με την επέτειο της τελευταίας μέρας που ξύπνησα μέσα σε εκείνο το κελί. Άλλωστε, η νεκρική Παρασκευή, ως διαρκώς μεταφερόμενη ημέρα, συμπίπτει συχνά με τα γενέθλια μου, οπότε και οι μνήμες θανάτου και ζωής μοιραία αλληλοεξουδετερώνονται.

Αργότερα, όταν θα έχω ανακαλύψει πως από τη μνήμη μου έχει διαγραφτεί σχεδόν μια ολόκληρη δεκαετία αναμνήσεων και θα έχουνε χαθεί για πάντα μες στην ανυπαρξία τα περήφανα αλητικά μου χρόνια, θα σταματήσω αυτό το ανώφελο παιχνίδι. Θα βάζω στο μυαλό μου στόχους πιο προσιτούς και λιγότερο σκληρές ασκήσεις στην ψυχή μου. Θα χαίρομαι που θα θυμάμαι της προηγούμενης νύχτας τη βροχή ή την επίμονη ερώτηση ενός παιδιού, την ώρα που θα ψάχνω να του δώσω μια απάντηση ικανή να την πιστέψουμε κι οι δύο.

Κάποτε θα τα ξεχάσω όλα ή ίσως διαλέξω μια εικόνα ή ένα όνομα για να πιαστώ, μέχρι να γίνω στο τέλος ανάμνηση κι εγώ στους άλλους. Ίσως σε αυτήν την τελευταία εικόνα να κρύβεται το μεγάλο μυστικό, ίσως σε αυτό το τελευταίο όνομα να συναντά το μεγαλύτερο μυστήριο την πιο απλή του λύση.

Για την ώρα πάντως θυμόμουν και όσο θυμόμουν, ήμουν ζωντανός. Και για όσο θα ήμουν ακόμα ζωντανός, κανένα δόλιο τέχνασμα, καμιά συμπαντική απάτη δεν ήταν ικανή να με κρατά για πάντα μέσα σε έναν καταραμένο κύβο, που κάποιοι προσπαθούσαν να με πείσουν πως ήταν ότι είχε απομείνει από τον κόσμο που θυμόμουν και άρα ακόμα, τουλάχιστον, υπήρχε.

Για όσο καιρό ακόμα θα θυμόμουν τι έκανα και πού βρισκόμουν, πριν με τη θέλησή μου εγκλωβιστώ μες

στην κοιλιά αυτής της χίμαιρας, κάθε μου μέρα εκεί μέσα θα ήταν κι ένα βήμα προς την έξοδο. Όλα εκείνα, που έτσι εύκολα παραίτησα και που κατόπιν με αγωνία ήθελα, δεν επρόκειτο, για όσο καιρό μοιράζονταν μαζί μου το κελί, να με αφήσουν να πεθάνω.

Πίσω στο κελί, στο τότε-τώρα και στο αστείο παιχνιδάκι μου - είχα κατορθώσει με σχετική ευκολία να αποδράσω από το παρόν φτάνοντας έως τα εικοστά γενέθλιά μου και πάλευα να απελευθερώσω τα δέκατα ένατα από τη μέγγενη της λήθης.

Έτσι τραβώντας το σύρτη του μυαλού και την πόρτα του σιδερένιου χρόνου ανοίγοντας, κατάφερα να διασχίσω δεκατέσσερα έτη-διαδρόμους, περνώντας διαδοχικά από τα χάρτινα κύματα, την παρέα του πλατάνου, το θερισμό, τα τείχη της Ιερικούς, τον 38<sup>ο</sup> παράλληλο, το σκοτεινό θάλαμο, το σιδηροδρομικό μουσείο, τις πόρνες, την παρέα της ελιάς, την Ακουιτανία, το αμφιθέατρο, τη θέα στον πεζόδρομο, το κόκκινο ποδήλατο και τη νύχτα των γειτόνων. Και κάπου εκεί οι τροχοί της άμαξας κολλήσανε στη λάσπη. Και τότε άρχισαν να ακούγονται ξανά τα ρυθμικά χτυπήματα στον τοίχο.

Θα ήταν περίπου ένας μήνας από τότε που τα άκουσα ή έστω που τα πρόσεξα για πρώτη μου φορά και από τότε που συνειδητοποίησα πως κάποιος

προσπαθούσε, χρησιμοποιώντας έναν αρχαίο κώδικα, να μου μιλήσει, είχα ήδη γεμίσει δεκάδες σελίδες μεταγλωττίζοντας τα σκοτεινά μηνύματά του. Συχνά τύχαινε, μάλιστα, να μπερδεύονται οι σελίδες αυτές με τα δικές μου σημειώσεις, αφού η αλήθεια είναι πως δεν απείχανε πολύ ούτε και στο περιεχόμενο αλλά ούτε και στο ύφος.

Βγήκα από το κελί μου στο διάδρομο δυο-τρεις φορές αναζητώντας την πηγή τους, μα αφού δεν έβρισκα εκεί έξω πουθενά, πλην της δικής μου και της αντικριστής, κάποια άλλη είσοδο ή έξοδο, γύριζα πίσω με μόνο λάφυρο την υποψία πως υπήρχε στο πλάι μου χτισμένο ένα κλειστό δωμάτιο. Θα υπήρχε σίγουρα τρόπος να το ανοίξω, αλλά αν καθυστέρησα τόσο να καταλάβω πως το δικό μου το κελί άνοιγε από μέσα, πόσο καιρό θα χρειαζόμουνα μέχρι να βρω τη μυστική θύρα ενός άλλου, ξένου και αόρατου κελιού;

Δεν ξέρω ποιος ήταν ο άγνωστος υποβολέας πίσω από τους κυβόλιθους, αλλά μπορούσα εύκολα να κάνω κάποιες υποθέσεις. Ήταν κάποιος που γνώριζε τόσο εμένα όσο και τα βιβλία μου και που είχε πολεμήσει στις Εσωτερικές Ινδίες, αφού γνώριζε καλά, όπως κι εγώ, τον κώδικα Μπαχτίν. Η σχετική εμπορική τύχη των πνευματικών μου τέκνων σε συνδυασμό με τον ελάχιστο αριθμό των επιζώντων από το εσωινδικό σφαγείο περιόριζαν εξαιρετικά τη λίστα των υπόπτων.

Ωστόσο, το παρελθόν και η προέλευση του μυστηριώδους γείτονα με είχε ως τη μέρα των γενεθλίων μου λίγο απασχολήσει και όταν δεν σκεφτόμουν πως ήταν και αυτός ένα ακόμα παιχνίδι του μυαλού, πίστευα πως έχω να κάνω με μια ακόμα φάρσα του διευθυντή και της παρέας του.

Μέχρι που ήρθαν των γενεθλίων τα χτυπήματα για να ανατρέψουνε όλα τα δεδομένα. Μηχανικά σχεδόν έστησα στο τοίχο το αυτί και άρχισα αμέσως στο χαρτί να μεταφράζω. Πρόλαβα, μάλιστα, και έκανα μία γρήγορη και αστεία σκέψη, πως ίσως να ήθελε ο άγνωστος να μου ευχηθεί να τα εκατοστήσω. Και τότε ήρθε η έκπληξη - «μέτρα ως το εκατό και άνοιξε την πόρτα».

Μέτρησα, ίσως κλέβοντας λιγάκι στην αρίθμηση, τράβηξα το σύρτη, την άνοιξα και μη βρίσκοντας τίποτα και κανέναν έξω από αυτή να περιμένει, έκανα να την ξανακλείσω με δύναμη και θυμό, αλλά αυτή μου αντιστάθηκε. «Περίμενε», κάποιος ψιθύρισε. Άνοιξα ξανά και είδα επιτέλους το φάντασμα να ενσαρκώνεται.

Αν ο διευθυντής της φυλακής είχε κάτι από έναν θείο μου να μου θυμίζει, αυτός έμοιαζε μάλλον με κάποιον παλιό συμμαθητή, που το όνομά του δεν θα κατάφερνα ποτέ να συγκρατήσω, ακόμα και αν γερνούσαμε και οι δυο πάνω σε διπλανά θρανία. Πέρασε στο κελί μου, έβαλε ξανά στη θέση του το σύρτη και άρχισε να μου μιλάει βιαστικά μα πάντα

χαμηλόφωνα, σαν να κοιμόταν κάποιος δίπλα μας, σαν να έπρεπε να φύγουμε από εκεί πρωτού αυτός ξυπνήσει.

«Ήρθε η ώρα! Μάζεψε τα πράγματά σου και πάμε!»

Να πάμε που;

«Να φύγουμε! Δεν θέλεις;»

Θέλω, αλλά δε ξέρω πώς.

«Ξέρω εγώ. Γρήγορα! Δεν υπάρχει χρόνος.»

Αν είναι να αρχίσουμε να μετράμε πάλι πόρτες και διαδρόμους, ας το αφήσουμε καλύτερα! Το έχω ήδη δοκιμάσει.

«Δοκίμασες να προχωρήσεις μονάχα στην ευθεία.

Ούτε στιγμή δεν σκέφτηκες πως ίσως έπρεπε επίπεδο να αλλάξεις. Αν λίγο σήκωνες το βλέμμα σου ψηλά, ίσως και να την είχες συναντήσει. Η έξοδος σε κοιτούσε να την προσπερνάς, μα δεν μπορούσε να κάνει κάτι περισσότερο, από το να χάσκει πάνω από το κεφάλι σου, μήπως και την προσέξεις. Πάμε, σου λέω! Τώρα!»

Η επιμονή του και η δική μου έκπληξη δεν άφηναν μεγάλα περιθώρια. Κοιτάζοντας τα γένια του, προσπάθησα να υπολογίσω πόσο καιρό ήταν και αυτός κλεισμένος εκεί μέσα. Κατάλαβε, μα αντί για απάντηση, αντέστρεψε το ερώτημα: «Γιατί ξυρίστηκες;» Άσε και να σου πω, δε πρόκειται ποτέ να καταλάβεις.

Μάζεψα όσα χαρτιά χωρούσανε οι τσέπες μου, ενώ αυτός άνοιγε προσεχτικά την πόρτα και έλεγχε ήδη τον διάδρομο, «γρήγορα!».

Τον ακολούθησα μετρώντας δεκαεννιά αντικριστές εξόδους. Στον εικοστό διάδρομο, έστριψε αριστερά και άρχισε να τρέχει. Στάθηκα. Δίστασα. Γύρισε και με κοίταξε. Ούρλιαξε χωρίς να βγάλει ήχο. Στα μάτια του είχε συμπυκνωθεί το αίμα όλου του κόσμου. Ένα ερπετό σιχαμερό μέσα στο στόμα μου ψαλίδιζε μεθοδικά τα αντανακλαστικά μου. Αυτός μού έδειχνε κάτι ψηλά στο βάθος, την ώρα που η χαμένη μνήμη των δεκαεννιά ετών αναδυόταν μέσα από το βούρκο. Θυμήθηκα - μια άγνωστη παραλία, ένα ουράνιο φαινόμενο, κάποιο κορίτσι, χαρά και ύστερα ξαφνικά η φρίκη.

Ένα δαιμονικό σφύριγμα πλημμύρησε τότε τον λαβύρινθο. Κοίταξα πίσω και είδα το κέντρο του να ξερνάει κίτρινες στολές. Ξανά αυτόν. Ψηλά στο βάθος, εκεί που έδειχνε, ένα ασημένιο φως εξέθετε ανεπανόρθωτα το οικοδόμημά τους.

Έτρεξα - τρέξαμε σαν τρελοί, μέχρι που κάποτε αυτός σταμάτησε αφρίζοντας οργή και πανικό.  
«Κοίτα ψηλά!» Κοίταξα - είδα.

Δεν φτάνουμε.

«Φτάνει ο ένας, αν τον αφήσει ο άλλος πάνω του να πατήσει.»

Και ο άλλος;

«Ο άλλος, βλέπουμε.»

Και ποιος από τους δυο μας είναι ο άλλος;

«Νόμιζα ότι εσύ θα το ήξερες. Αυτή δεν υποτίθεται πως είναι η δουλειά σου;»



Ο κίτρινος πόταμος συνάντησε πόρτα κλειστή κι εκτράπηκε στο διάδρομο αριστερά χιμώντας καταπάνω μας. Κάποτε υπήρχε χρόνος, μα είχε πια χαθεί. Το αίμα μέσα στα μάτια του διέλυσε τα φράγματα. Σύρθηκε πίσω στη φωλιά δειλό το ερπετό. Και ύστερα ήρθαν ο πόνος, το σκοτάδι, το σπίτι μου, εκείνη και πάλι το σκοτάδι. Και τίποτα μετά.

\*

Τη μέρα εκείνη με ξύπνησε η βροχή. Την ένιωσα να με χτυπάει στο μάγουλο, πριν καν προλάβω να σκεφτώ πως ήμουν πάλι ζωντανός. Κι έτσι, ενώ επέστρεφα, μία αφηρημένη αίσθηση ζωής συνέχιζε πεισματικά να ψιχαλίζει πάνω στο πρόσωπό μου.

Και ύστερα άνοιξα τα μάτια μου ξανά και είδα. Όλα ήταν εκεί, όπως τα είχα αφήσει ακέραια και αμετάβλητα - το κελί μου, το κρεβάτι μου, εγώ κι ένα τετράγωνο παράθυρο από πάνω μου να μου επιστρέφει τον παλιό εξατμισμένο μου εαυτό.

Ακόμα δεν τολμούσα καν να κουνηθώ. Ούτε πλευρό δεν ήθελα να αλλάξω. Σαν να φοβόμουν, μήπως ήταν και αυτό μια ακόμα νεκρική ψευδαίσθηση, που θα μπορούσε ξαφνικά να διαλυθεί με μια μου κίνηση τυχαία και επιπόλαιη.

Άρχισα προσεκτικά να σφίγγω, τον έναν μετά τον άλλον, όλους μου τους μυς, ενώ αφουγκραζόμουν

με χαρά τους γνώριμους ήχους των ζωτικών οργάνων μου.

Και ύστερα αναρωτήθηκα το όνομά μου και μου έδωσα αμέσως τη σωστή απάντηση - ήμουν και πάλι ζωντανός. Αμήχανος και αδρανής ακόμα, μα αλήθεια ζωντανός. Και είχα ακόμα τόσα πολλά να κάνω. Κι ενώ ένας άγριος ενθουσιασμός συνόδευε αυτή τη σκέψη μου, η βροχή από ψηλά ολοένα και δυνάμωνα, δίνοντας στην ανάστασή μου έναν τόνο ξέφρενου πανηγυριού, που μόλις είχε αρχίσει. Και τότε ήρθε από το βάθος του κελιού μια νέα αίσθηση απρόσκλητη να μου σκορπίσει φθονερά όλες μου τις μεγάλες αποφάσεις.

Όπως παρέμενα ακόμα ξαπλωμένος κάτω από τη βροχή και είχα την πλάτη γυρισμένη στη σιδερένια πόρτα, ένιωσα πως δεν ήμουν μόνος μέσα στο δωμάτιο. Άκουσα ενός τσιγάρου το σφύριγμα της εκπνοής και αμέσως η πνιγερή οσμή του καπνιστή τρύπωσε μέσα στα ρουθούνια μου. Ανασηκώθηκα απότομα, λες και ήθελα να αιφνιδιάσω την ίδια την ιδέα μου, τινάσσοντας έτσι από πάνω μου τις τρομαγμένες σταγόνες τις βροχής, που αδιάφορη συνέχιζε να πέφτει.

Και τότε είδα την αποτρόπαιη ιδέα εκεί, απέναντί μου, να ενσαρκώνεται. Ήταν εκεί, μπροστά στα μάτια μου. Αν άπλωνα το χέρι μου, σχεδόν τον ακουμπούσα. Χωμένος στην τεράστια πανάρχαια πολυθρόνα, να με κοιτάζει μέσα από το μαυρισμένο

δέρμα του και κάτω από το κατάλευκο κουστούμι του να μου χαμογελάει.

«Καλημέρα! Θα σε συμβούλευα να κάτσεις κάπου αλλού. Τέτοια εποχή ο καιρός δεν αστειεύεται.

Μπορεί και να κρυώσεις;»

Ποιος είσαι πάλι εσύ;

«Τόσο πολύ έχω αλλάξει, άραγε, που δεν με αναγνωρίζεις;»

Πως μπήκες εδώ μέσα;

«Αυτή είναι μια ερώτηση που θα έπρεπε να κάνεις στον ίδιο σου τον εαυτό. Εγώ ήρθα εδώ, γιατί εσύ το ζήτησες.»

Δεν ζήτησα τίποτα ποτέ. Ποτέ και από κανέναν. Το μόνο που θέλω είναι να φύγω από εδώ. Αν ούτε εσύ μπορείς να κάνεις κάτι για αυτό, τότε εξαφανίσου! Και φεύγοντας, πάρε και τη γελοία πολυθρόνα σου μαζί!

«Άκου να δεις, ο διευθυντής της φυλακής σου με ειδοποίησε πως θες να μου μιλήσεις. Αλλιώς δεν είχα και καμία μεγάλη όρεξη να ταξιδέψω μέχρι εδώ για να ακούω τώρα τις φωνές σου. Αν το μετάνιωσες, γυρίζω πίσω αμέσως. Αλλά να ξέρεις πως το ταξίδι αυτό, όπως και να έχει, εσύ θα το πληρώσεις.»

Ποιος διάολος είσαι και τι ζητάς; Τι ηλίθιο παιχνίδι είναι πάλι αυτό; Ποιος το έχει επινοήσει;

«Είσαι σίγουρος πως θέλεις να ακούσεις την απάντηση;»

Πώς είναι δυνατό να ζήτησα να με επισκεφτεί κάποιος που δεν γνωρίζω;  
«Θέλεις να πεις ότι αυτό ποτέ σου δεν το έχεις ξανακάνει; Δεν έχεις προσκαλέσει άγνωστα φάσματα ποτέ και ανύπαρκτες γυναίκες, να σου χτυπήσουν δήθεν απροειδοποίητα την πόρτα σου; Ποτέ δεν έχεις στρώσει το τραπέζι σου ξανά ή το κρεβάτι σου για να δεχτείς μυστήριους επισκέπτες, που μια μέρα πριν δεν γνώριζες και την επόμενη ήδη είχες ξεχάσει;»

Δεν είναι το ίδιο. Δεν ήμουν πάντοτε εγώ.  
«Και όμως, δεν ήταν άλλος. Και αν δεν ήσουν εσύ ο ίδιος κάποτε, ήσουν κάποιος παρόμοιος εσύ που πάλι εσύ είχες κατασκευάσει. Το ίδιο είναι. Εμένα πάντως με γνωρίζεις. Όσο και αν τώρα υποκρίνεσαι, το ξέρεις καλά πως έχουμε ξανασυστηθεί πολλές φορές οι δυο μας.»

Η βροχή άρχισε να γίνεται ενοχλητική κι έτσι τραβήχτηκα στην άκρια του κρεβατιού για να την αποφύγω. Ο επισκέπτης μου συνέχιζε ήρεμος να καπνίζει το τσιγάρο του. Με έβαλε για μια στιγμή σε πειρασμό να του ζητήσω ένα, μα γρήγορα το κίτρινο χαμόγελό του με θύμιζε το μόνο ίσως κέρδος που μου είχε αφήσει ως τότε ο εγκλεισμός.

Θυμήθηκα τη σωστή ερώτηση.

Μπορώ να μάθω για ποιο λόγο έχω βρεθεί εδώ;

«Τώρα αν σου πω γιατί εσύ το ζήτησες, θα νευριάσεις πάλι;»

Όχι, είναι αλήθεια. Μα όπως κάποια κακιά στιγμή το ζήτησα, έτσι και τώρα σε πληροφορώ πως απαιτώ να φύγω.

«Αυτό ήταν λοιπόν; Όστε για αυτό μέχρι εδώ με έφερες; Μόνο και μόνο επειδή έχεις αλλάξει γνώμη; *Τι μεταμέλειες περιττές, τι μάταιες...*»

Γιατί; Δεν έχω το δικαίωμα;

«Νομίζεις άραγε πως επειδή ζεις στη δικιά σου ιστορία, μπορείς να κάνεις ό,τι θες και όποτε δεν σου βγαίνει η πλοκή να αλλάζειςμόνος σου όλα τα δεδομένα;»

Και βέβαια μπορώ – μου έχει αναγνωριστεί από καιρό αυτή η εξουσία.

«Από πότε;»

Από τότε που επέστρεψα.

«Από πού;»

Από τις Εσωτερικές Ινδίες. Εγώ είμαι ένας ήρωας. Ο ήρωας της ιστορίας μου. Είμαι ένας από τους ελάχιστους επιζώντες του πολέμου και αφού εσύ λες πως γνωρίζομαστε, τότε αυτό, τουλάχιστον, θα έπρεπε να το ξέρεις. Γιατί γελάς;

«Πρώτον γιατί από τις Εσωτερικές Ινδίες δεν γύρισε ζωντανός κανείς. Δεύτερον επειδή πόλεμος δεν έγινε ποτέ στις Εσωτερικές Ινδίες. Και τρίτον και σημαντικότερο γιατί Εσωτερικές Ινδίες, φίλε μου, στ' αλήθεια δεν υπάρχουν.»

Η βροχή είχε πια για τα καλά ποτίσει τα σεντόνια και τα ρούχα μου και ήδη την άκουγα να μου σκουριάζει το μυαλό και το κρεβάτι μου. Σηκώθηκα και αφού βούτηξα τις γυμνές πατούσες μου στο πάτωμα, άρχισα να κάνω βόλτες γύρω από τον επισκέπτη.

Αν είναι έτσι, όπως τα λες, τότε από πού επέστρεψα; Αν έχουν έτσι πράγματι τα πράγματα, τότε τι ήταν, άραγε, αυτό, από το οποίο γύρισα πίσω ζωντανός; «Πόσο παράξενο ακούγεται αυτό να το ρωτάει κάποιος, που λίγο πριν παραληρούσε με τόσο πάθος πως είναι πια νεκρός! Κάθε βραδιά παλεύεις να ξεφύγεις από τη φρίκη και το θάνατο και κάθε μέρα γυρίζεις πίσω πάντα ζωντανός. Όχι απλώς από τους ελάχιστους, αλλά ο μόνος επιζώντας της σφαγής. Μα μάλλον δεν σου φτάνει. Θέλεις αψίδες να δεις να υψώνονται πάνω από το μαξιλάρι σου. Την πόρτα να ανοίξεις λαχταράς και να έχουν, λέει, στήσει έξω, στην αυλή, ρωμαϊκούς θριάμβους. Μπορεί να είσαι εσύ ο ήρωας της ιστορίας σου, μα η ιστορία σου ηρωική δεν είναι και το ξέρεις. Το ήξερες καλά αυτό, όταν συμφώνησες να πάρεις μέρος σε ετούτο το παιχνίδι. Για αυτό και δέχτηκες τους όρους του. Για αυτό και θέλησες μονάχος σου να μείνεις. Όχι μήπως και γράψεις το έργο το σπουδαίο που φαντάστηκες πως σου αναλογεί, μα για να σβήσεις όλα τα άλλα τα έργα σου, τα ταπεινά, τα ασήμαντα που σου λερώνουν τις σελίδες.»

Και έπρεπε να χτιστώ μέσα σε αυτή τη φυλακή για να τα καταφέρω; Εγώ θα είμαι για πάντα, δηλαδή, αυτός που φταίει για τα πάντα; Και αν δε μπορώ να βρω μια λύση για το πρόβλημα, πάει να πει πως λύσεις δεν υπάρχουν;

Ο επισκέπτης έγειρε μπροστά, έβαλε το χέρι του προσεκτικά κάτω από την πολυθρόνα και από εκεί μέσα τράβηξε ένα χοντρό βιβλίο, που παραδόξως η βροχή -μας είχε ήδη φτάσει ως τα γόνατα- το είχε στεγνό και αλώβητο αφήσει. Ακούμπησε ξανά πίσω την πλάτη του και άρχισε να το ξεφυλλίζει με ένα ενδιαφέρον πολύ προσποιητό, που με έκανε, ωστόσο, να ζηλέψω. Πλησίασα σιγά-σιγά και έσκυψα από πάνω του να δω κι εγώ τι έγραφε εκεί μέσα. Μα λέξεις δεν υπήρχαν γραμμένες στις σελίδες του, παρά μονάχα κάποιες αλλόκοτες εικόνες κολλημένες, που κάτι μου θυμίζανε και κάπως με τρομάζαν. Παλιές φωτογραφίες σε μια χρονοπαράλογη σειρά, σαν μία σπάνια συλλογή από θαμπά, θρυμματισμένα καθρεφτάκια.

«Χμ.. από ότι βλέπω, οι εξετάσεις σου είναι πολύ καλές. Πρόβλημα παθολογικό δεν φαίνεται να υπάρχει.»

Άσε τα αστεία και δώσε μου επιτέλους μια απάντηση!

«Να, κοίταξε και μόνος σου! Δες αυτήν εδώ, την οικογενειακή! Δες πόσο υψηλά είναι τα ποσοστά του ψέματος στο αίμα σου!»

Δεν θέλω να κοιτάξω πίσω πουθενά - θέλω να δω μπροστά μου τι υπάρχει.

«Ναι, ναι... όπως σου τα έλεγα, η πίεση των καταπιεσμένων σου ενστίκτων είναι απολύτως φυσιολογική. Σε αυτήν εδώ την εκδρομή, φαίνεται πλέον καθαρά. Ποια είναι, άραγε, αυτή στο πλάι σου; Η δεύτερη; Η τρίτη; Για πες μου εσύ που ξέρεις να μετράς!»

Δεν θέλω να μετρήσω τίποτα. Τόσο καιρό αναμετρίεμαι με τους αριθμούς και όλο πιο ακαταμέτρητος στο τέλος καταλήγω.

«Και εδώ ακόμα, ανάμεσα στα φιλαράκια σου, κοίτα καλά πως ξεχωρίζει η εύρυθμη λειτουργία των ζωτικών σου οργάνων! Άκου με πόση αρμονία αλέθονται όλοι σου οι δεσμοί μες στο στομάχι σου! Νιώσε τα γαστρικά σου υγρά να διυλίζουν τα συναισθήματα των άλλων! Ποιος έχει απομείνει όρθιος από αυτούς εδώ, που τότε σου πλαισίωναν τις μέρες σου; Πόσοι επιζώντες μπόρεσαν να επιστρέψουν από τις δικές σου τις εσωτερικές ινδίες;»

Δώσε μου πίσω τις φωτογραφίες μου! Δικές μου είναι όλες τους και όλα όσα δείχνουνε ανήκουν σε εμένα.

«Αλήθεια; Μήπως τα πράγματα είναι λιγάκι ανάποδα; Μήπως εσύ ανήκεις σε αυτές; Ξέρεις,



είναι μία φωτογραφία που λείπει από τη συλλογή αυτή. Στ' αλήθεια έψαξα πολύ, μα ωστόσο δεν τη βρήκα.»

Όρμισα να του αρπάξω το βιβλίο από τα χέρια του, να τον χτυπήσω δυνατά και να τον κάνω να το βουλώσει επιτέλους. Η βροχή, όμως, μες στην οποία είχα ως τη μέση βυθιστεί, έκανε τις κινήσεις μου αβάστακτες και ακόμα πιο γελοία την οργή μου. Αυτός, πατώντας τώρα πια πάνω στην πολυθρόνα του, συνέχιζε απτόητος τη βρώμικη δουλειά του. Σκαρφάλωσα πάνω στο κρεβάτι μου κι εγώ, ισορροπώντας δύσκολα κάτω ακριβώς από το του κυκλώνω το μάτι το τετράγωνο. Όλο τη δύναμή μου και το πείσμα επιστράτευσα και χίμηξα να τον γκρεμίσω από το βάθρο του, ρίχνοντάς μας μοιραία και τους δυο στο μέσο της δεξαμενής σφιχτά αγκαλιασμένους.

Με τις παλιές φωτογραφίες να επιπλέουν γύρω μας, ξεβάφοντας μες στο νερό το παρελθόν και με όλο εκείνο το ζωοφόρο μίσος να αναδύεται από το σκοτεινό και ανεξερεύνητο βυθό, βρέθηκα ταυτόχρονα να προσπαθώ για τη δική μου επιβίωση και για το θάνατο του άλλου.

Πλέον η στάθμη του νερού ανέβαινε ραγδαία και έτσι σύντομα η πάλη περιορίστηκε μέσα στο ελάχιστο κενό που είχε περισσέψει ανάμεσα στην οροφή και τα κεφάλια μας.

Για μια στιγμή μονάχα σκέφτηκα πως ίσως, αν λίγο ακόμα κρατούσε ο κατακλυσμός, η άνωση θα με οδηγούσε μέχρι το παράθυρο. Μα αντί να κολυμπήσω μέχρι τη διαφυγή, συνέχιζα με λύσσα να γρονθοκοπώ τον επισκέπτη μου.

Αυτός κάποια στιγμή φάνηκε να έχει πια παραδοθεί και ούτε καν προσπάθεια δεν έκανε να αποφύγει τα χτυπήματα. Είδα το αίμα του να βρωμίζει τη βροχή και αντί να νιώσω οίκτο, άκουσα και άλλο την οργή μέσα μου να φουντώνει.

Τον άρπαξα από τα μαλλιά και πίεσα το κεφάλι του κάτω από την επιφάνεια, μα αμέσως τρομαγμένος τον τράβηξα πάλι έξω.

Την ίδια κίνηση την επανέλαβα πολλές φορές, μα όποτε δοκίμαζα να τον κρατήσω μέσα στο νερό, ένωθα μέσα στα πνευμόνια μου το οξυγόνο να στερεύει. Και κάθε που τον ανέβαζα ξανά, έβλεπα το χαμόγελο στο ματωμένο πρόσωπο του να απλώνεται.

Και τότε, ξαφνικά, σταμάτησε να βρέχει. Και άρχισε το νερό μες στο κελί να στροβιλίζεται και η στάθμη με ταχύτητα και ορμή να κατεβαίνει.

Παράτησα τον επισκέπτη μου στην τύχη του και μάταια προσπάθησα να αντισταθώ μπρος στην ισχύ εκείνης της δαιμονισμένης περιδίνησης. Οι δυνάμεις μου με είχαν πια για τα καλά εγκαταλείψει και προδομένο το ένστικτο της επιβίωσης πεισματικά φαινόταν τώρα απρόθυμο να με κρατήσει μακριά από το μοιραίο.

Πήρα βαθιά ανάσα, έκλεισα τα μάτια μου και άφησα τα άναρχα βήματα του υδάτινου χορού μέχρι το τέλος να με συνοδεύσουν.

\*

Στο τέλος, αφού στράγγιξε τελείως το δωμάτιο και η τελευταία σταγόνα της βροχής εξαφανίστηκε μέσα από τις διψασμένες χαραμάδες, απέμεινα και πάλι ξαπλωμένος ναυαγός πάνω στο γνώριμο τετράγωνο κρεβάτι. Ήμουν μόνος ξανά - λες και είχε ο προκατακλυσμιαίος επισκέπτης μου απορροφηθεί και αυτός μαζί με το νερό μέσα από κάποιο αόρατο δίκτυο σωληνώσεων που διακλαδιζόταν μυστηριωδώς κάτω από τον πάτο του κελιού μου. Κοίταξα γύρω μου και είδα ξανά στη θέση τους να στέκονται τα πάντα - τα ρούχα, τα σεντόνια μου ακόμα και όλες οι μουτζούρες μου, είχαν όλα στεγνώσει. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα έναν άσπρο ουρανό μέσα από το ψηλό παράθυρο κι ένα μικρό γαλάζιο σύννεφο που έμοιαζε να με χλευάζει. Και ύστερα ένιωσα την πόρτα του κελιού μου ανοιχτή και γύρισα αμέσως προς το μέρος της. Μπροστά στο άνοιγμα της περίμενε η γραμματέας του διευθυντή της φυλακής με το ξανθό χαμόγελο κι εκείνη τη σιχαμερή συμπάθεια στο παγωμένο βλέμμα. Τι έγινε; Πήγα να την ρωτήσω, αν και το ήξερα καλά πως όλες οι απαντήσεις είχαν πια οριστικά το νόημά τους χάσει.

«Ελάτε! Έχουμε αργήσει», με πρόλαβε αυτή.  
Σηκώθηκα μηχανικά και αγρυπνοβατώντας την  
πλησίασα, μέχρι που αισθάνθηκα τα αφυδατωμένα  
μου χαρτιά να με τραβάν από το μανίκι. Μπορώ να  
τα πάρω μαζί μου; «Μα, φυσικά! Για αυτά, άλλωστε,  
δεν έχετε έρθει εδώ μέσα; Μα, μην καθυστερείτε,  
σας παρακαλώ! Οι άλλοι περιμένουν.»  
Δίπλωσα καλά όλες τις λέξεις μου και αφού τις  
έκρυψα μέσα στις τσέπες της στολής, άρχισα να  
ψάχνω τα παπούτσια μου. Το ένα κάποιο κύμα το  
είχε ξεβράσει κάτω από το κρεβάτι μου - το άλλο δεν  
υπήρχε πουθενά. Κοίταξα γύρω μου παντού, αλλά  
μέσα σε εκείνη την τετραγωνισμένη έρημο τίποτα  
δεν θα μπορούσε στ' αλήθεια να χαθεί. Σκέφτηκα  
πως ίσως το πήρε φεύγοντας μαζί του το νερό και το  
φαντάστηκα να ταξιδεύει μακριά σε άγνωστα  
πελάγη και ύστερα να μετατρέπεται σε άνοστο  
θήραμα των δελφινιών και των απελπισμένων.  
«Πρέπει να πηγαίνουμε», επέμεινε από την πόρτα η  
ξανθιά φωνή. Μα πώς μπορώ να επιστρέψω έτσι;  
Ξέρεις, στο σπίτι μου δεν αγαπούν τους  
μονοσάνδαλους.

Προχώρησα τελικά κουτσαίνοντας, μα λίγο πριν  
αφήσω το κελί μου, γύρισα κι έριξα την τελευταία  
μου ματιά. Το είχα μισήσει το δωμάτιο αυτό όσο  
κανένα μέρος από όσα είχαν ποτέ επισκεφτεί το  
σώμα ή η φαντασία μου. Και όμως, βαθιά μέσα μου  
κάπου, ίσως να λαχταρούσα, για μια μόνο στιγμή, να

αποκτούσε, λέει, φωνή ο πέτρινος μου κύβος, να μου ψυθίριζε «θα σε θυμάμαι, θα σε σκέφτομαι» και να μου χάραζε ο ψίθυρος τα λόγια αυτά στην πλάτη μου για πάντα.

Όταν βγήκα, επιτέλους, στο διάδρομο, η γραμματέας είχε ήδη μέχρι τη μέση της χωθεί μέσα σε μια καταπακτή, που έχασκε παράταιρα μόλις δυο βήματα από την πόρτα του κελιού μου.

«Από εδώ!» με πρόσταξε. Έσκυψα από πάνω της και είδα τα πρώτα πέτρινα σκαλιά που ξεκινούσαν στριφογυριστά να φεύγουν προς τα κάτω.

«Ακολουθήστε με!», είπε και άρχισε την κάθοδο προς την ελευθερία. Την ακολούθησα σχεδόν μαγνητισμένος κοιτάζοντας την μακριά της αλογοουρά να χοροπηδάει σε κάθε βήμα της και να της μαστιγώνει συμμετρικά τους ώμους.

Σε μία μάλλον περιττή επίδειξη ευγένειας της πρότεινα να προηγηθώ εγώ, αλλά αυτή δεν μπήκε καν στον κόπο να απάντησε και ειλικρινά δεν ξέρω τι με κράτησε και δεν της έδωσα μια γερή κλωτσιά, μήπως και φτάσει κάτω έτσι μια ώρα αρχύτερα. Η κάθοδος της σκάλας είναι και η μοναδική περίπτωση όπου ο άνδρας οφείλει να προχωρά μπροστά από τη συνοδό του. Μα επιτέλους, τρόπους δεν σας μαθαίνουν εδώ μέσα;

Και τι ήταν επιτέλους αυτό το μέσα εδώ, το οποίο τόσο καιρό με φιλοξένησε στα σπλάχνα του και τώρα πια με τόση ευκολία με ξερνούσε;

Η καταβύθισή μας έμοιαζε σαν να μην έχει τελειωμό και όσο προχωρούσα, έψαχνα διαρκώς στη μνήμη μου να βρω τέτοιον ουρανομήκη πύργο, που να έστεκε καταμεσής του συγκροτήματος των φυλακών τη μέρα που είχα φτάσει στο νησί τους. Σκέφτηκα πως ίσως, όσο καιρό παρέμεινα κρατούμενος, το ίδρυμά μου δεν είχε μονάχα μεγαλώσει σε πλάτος και σε μήκος, υψώνοντάς μου καθημερινά τριγύρω μου όλο και νέα τείχη, αλλά ασταμάτητα παράλληλα βυθιζόταν διαρκώς, διανοίγοντας για χάρη μου όλο και νέες πτέρυγες μέσα στο ανεξάντλητο σκληρό υπέδαφός του.

<divclass="separator"style="clear: both;text-align: center;"><a href="//4.bp..com/zTktS\_Ohs8/TdAz4bvYVLI/AAAAAIAAAAIQ/aYKDwzY47Jo/s1600/DSCF6931.JPG" imageanchor="1"style="clear:left; float: left;margin-right:1em; margin-bottom:1em"></a></div>

Το ελάχιστο αρρωστημένο φως και η πνιγερή ατμόσφαιρα, ανάμεσα στα κυκλικά και ολοένα πιο στενά τοιχώματα, κάποια στιγμή με έφεραν κοντά στα όρια μου.

Άλλωστε, τόσες μέρες περιορισμένος μέσα στο κελί, ανάμεσα στα άλλα, το σώμα μου είχε αφήσει πίσω στο σκοτεινό του παρελθόν τις βασικές υποχρεώσεις του απέναντι στο χώρο και το χρόνο. <div dir="ltr" style="text-align: left;" trbidi="on"><link href="file:///C:%5CDOCUME%7E1%5CMarios%5CLOCALS%7E1%5CTemp%5Cmshtmlclip1%5C01%5Cclip\_filelist.xml"rel="FileList"></link><linkef="file:///C:%5CDOCUME%7E1%5CMarios%5CLOCALS%7E1%5CTemp% "> <m: wrapindent m:val="1440"><m:intlim m:val="subSup"> <m:nam:val="um:narylim></m:intlim> </m:wrapindent><style><!-- /\* Font Definitions \*/ Ξεχνάει το σώμα. Ξεχνάει κάποτε ακόμα και πώς πρέπει να βάλει το δεξί του βήμα αμέσως μετά το αριστερό. Ξεχνάει να στείλει αίμα στους ιστούς του. Ξεχνάει να αναπνεύσει.

</style>  
</m:defjc></m:rmargin></m:lmargin></m:dispdef></m:smallfrac> <div class="MsoNormal" style="text-align: justify; text-indent: 0.25in;"><span lang="EL" style="font-family: "Lucida Sans Unicode";"sans-serif";"> Είχα ήδη χάσει τον προσανατολισμό μου, πριν από αρκετές στροφές. Έχανα πια σιγά-σιγά και τις δυνάμεις μου. Σύντομα μάλλον και αυτή η ισορροπία μου, που το ένα και μοναδικό παπούτσι μου ελάχιστα την

βοηθούσε, θα ακολουθούσε στην αλυσίδα της απώλειας. <o:p></o:p></span></div> <div class="MsoNormal" style="text-align: justify; text-indent: 0.25in;">

</div> <div class="MsoNormal" style="text-align: justify; text-indent: 0.25in;">

<span lang="EL" style="font-family: "Lucida Sans Unicode", "sans-serif";"> Για να μη χάσω και τίποτα άλλο, ακόμα πιο πολύτιμο, σταμάτησα. Διάλεξα στην τύχη ένα σκαλί, κάθισα πάνω του και ζήτησα από την ξανθιά, που είχε γυρίσει και με κοιτούσε έκπληκτη, ένα μικρό διάλειμμα. <o:p></o:p></span></div> <div class="MsoNormal" style="text-align: justify; text-indent: 0.25in;">

<span lang="EL" style="font-family: "Lucida Sans Unicode", "sans-serif";"> «Μα, τώρα; Τώρα που φτάνουμε;» Πες ό,τι θες, διάλειμμα...<o:p></o:p></span></div> </div>

\*

Η αίθουσα εκδηλώσεων της φυλακής επρόκειτο να είναι η τελευταία παράγραφος ενός αρχιτεκτονικού αινίγματος, τη λύση του οποίου είχα καταδικαστεί να βρω και η οποία δεν θα βρισκότανε



ποτέ, παρά μονάχα με την αιφνίδια κατάργηση των πάντων.

Το κυβικό κελί, οι ομόκεντροι διάδρομοι, οι εντοιχισμένοι δεσμοφύλακες, η αισθητηριακή μου απομόνωση, ακόμα και αυτός ο τετραγωνισμένος ουρανός πάνω από το κρεβάτι μου, μπορούσαν να ξεπεράσουν εύκολα ακόμα και την πιο χθόνια και φαύλη φαντασία. Αλλά αυτό το αχανές δωμάτιο, όπου με είχε οδηγήσει εκείνο το άπιστο ομοίωμα γυναίκας, δεν είχε να ζηλέψει τίποτα από όλα τα μεγαλιθικά μνημεία των πιο αυθαίρετων κινηματογραφικών στερεοτύπων μου.

Η έκτασή του έμοιαζε τόσο απάνθρωπα υπεράνθρωπη, που μόλις που κατόρθωνα με δυσκολία να διακρίνω τους τοίχους που οφείλουν κάθε φορά να οριοθετούν το δομημένο χώρο. Και αν υπήρχε μια ελάχιστα ψηλότερη από εκείνη οροφή, για να μαντρώνει το αρχιτεκτονημένο χάος, ίσως και να μπορούσα να δημιουργήσω μέσα μου μια δραπετεύουσα παραίσθηση υπαίθρου.

Παραδόξως αυτή η εξωφρενική ασυμμετρία, ανάμεσα στο κελί και σε εκείνη την τραπεζαρία υποήπειρο, αρχικά καθόλου δεν με ενόχλησε, αλλά αντίθετα μου πρόσφερε μια ακατάληπτη μυστηριώδη ευφορία. Ήμουν ακόμα μέσα στη φυλακή και η ιδέα της πύλης της εξόδου φάνταζε ακόμα μακρινή και απρόσιτη. Κανείς από όλο το προσωπικό και τη διεύθυνση δεν είχε δείξει έστω

και την παραμικρή διάθεση για να με πάρει κάποια στιγμή στα σοβαρά και να με ακούσει επιτέλους. Και ο όποιος από μηχανής θεός, που θα έδινε το τέλος που θα άξιζε σε αυτήν την παρεξήγηση, φαίνεται πως είχε πια τεθεί από καιρό εκτός της θείας λειτουργίας.

Και όμως, αυτή η μετατόπιση, πάνω στην κλίμακα του σωφρονιστικού μοιραίου οικοδομήματος, με είχε σχεδόν ενθουσιάσει. Άλλωστε, αν υποτίθεται πως μου είχε ήδη χρεωθεί κάποιο δωμάτιο στην όποια κατασκευασμένη κόλαση, δεν θα περίμενα ποτέ να μου έχει επιφυλάξει ο μεταφυσικός μου αρχιτέκτονας τίποτα άλλο περισσότερο από ένα ξύλινο μικροσκοπικό κουτί, όπου ίσα-ίσα να βολεύεται η σφηνωμένη μου βαθιά ανυπαρξία.

Ωστόσο, πέρα από αυτή την απροσδόκητη ανατροπή των συνθηκών του περιβάλλοντος, υπήρχε μια πρόκληση ακόμα μεγαλύτερη για τις φτωχές υποανάπτυκτες αισθήσεις. Οι ακροβολισμένοι, κίτρινοι και σιωπηλοί φρουροί, δεν ήταν και η μόνη ανθρωπόμορφη παρουσία που με περίμενε εκεί, αφού μπορούσα επιτέλους να δω από κοντά όλους τους μέχρι τότε αόρατους συγκρατούμενούς μου, για τους οποίους, μέχρι τη μέρα εκείνη, αμφέβαλα αλήθεια σοβαρά ακόμα και την ύπαρξή τους. Κάθονταν όλοι ανά τέσσερις γύρω από άπειρα συμμετρικά μεταλλικά τραπέζια και χτυπώντας τα πλαστικά ποτήρια τους με ασυγκράτητη ορμή,

σκόρπιζαν σπάταλα παντού το περιεχόμενό τους. Ενώ βγάζοντας διαρκώς ήχους φρικτούς και κωμικούς, προσποιοούνταν μάλλον ανεπιτυχώς κρυστάλλινες προπόσεις. Ντυμένοι όλοι ομοιόμορφα, άλλοι με μαύρες και άλλοι με λευκές στολές, σαν πιόνια ενός παράφορου γλεντιού επιτραπέζιου, αντάλλασσαν μεταξύ τους, σε όλες τις γλώσσες, ευχές ακατανόητες, που πιο πολύ ακούγονταν σαν ασυγχώρητες κατάρες.

Η απότομη μετάβαση από την επί μακρόν αυτοπαθητική απομόνωση του απόλυτου κελιού μέσα σε αυτό το τόσο τακτικό πυκνοκατοικημένο χάος σιγά-σιγά άρχισε να μου προκαλεί κοινωνική ναυτία, γρήγορα στραγγαλίζοντας τον πρόωρό μου ενθουσιασμό. Οι μισανθρωπικές φοβίες μου άρχισαν να αφυπνίζονται και να ανασυνθέτουν το φόβο της κρίσης ενός νέου πανικού, δημόσιου ετούτη τη φορά, μπροστά στα μάτια όλων αυτών των άγνωστων ανθρώπων.

*Μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου, νοστάλγησα μοιραία το αγαπημένο μου κελί και δίχως να το καταλάβω, έκανα μεταβολή μηχανικά, μήπως και το προλάβω ελεύθερο ακόμα.*

Η ξανθιά μου υποδαίμονας έσπευσε αμέσως για να με σταματήσει, καρφώνοντας στο μπράτσο μου σφιχτά τα δάχτυλά της. «Μα, που πηγαίνετε; Καθίστε, σας παρακαλώ! Σε λίγο ξεκινάει». Και δείχνοντάς μου ένα κάθισμα κενό, μέσα σε μια

ασυμπλήρωτη τετράδα, με παρέσυρε μέσα σε εκείνη τη φουρτουνιασμένη γκρίζα ανθρωποθάλασσα. Τίναξα δυνατά το χέρι μου να απελευθερωθώ, μα βλέποντάς την να αγγίζει το ρευματοφόρο ρόπαλο στη μέση της και νιώθοντας όλα τα βλέμματα των κίτρινων φρουρών να με μετρούν, άρχισα να φωνάζω. Τι γίνεται εδώ πέρα; Ποιοι είσαστε όλοι εσείς; Τι δουλειά έχω εγώ εδώ ανάμεσά σας; Οι υπόλοιποι κρατούμενοι, λες και η έκρηξή μου τους είχε άξαφνα ληστέψει τις φωνές, γύρισαν προς το μέρος μου βουβοί και απορημένοι. Τι με κοιτάτε, έτσι; Για ποιο γελοίο λόγο μαζευτήκατε όλοι σας εδώ μέσα; Τι ακριβώς γιορτάζετε; Και τότε ένα αμήχανο μουρμουρητό ξεκίνησε να ρέει από το βάθος του τιτανοδωματίου και βιαστικά κυλώντας ανάμεσα από τα τραπέζια ερχόταν καταπάνω μου ασυγκράτητο. Οι φύλακες, που ήδη βαστούσαν στα χέρια την ροπαλοφόρα τους καταστολή, φάνηκαν να κοιτάζουν το κύμα αναποφάσιστοι, μην ξέροντας προς ποια κατεύθυνση να στρέψουν την αντίδρασή τους. Και τότε ένας κρατούμενος με λευκή στολή σηκώθηκε και δείχνοντας προς το μέρος μου, φώναξε με όλη του δύναμη, «αυτός είναι!». Σκέφτηκα πως είναι τα λευκά που παίζουν πάντα πρώτα και περιμένοντας των μαύρων την απάντηση, αισθάνθηκα να λιγοστεύει το φως μέσα στην αίθουσα. Και τότε ακούστηκε μια άλλη -πολύ γνώριμη- φωνή μέσα από τα μεγάφωνα. «Καθίστε,

κύριε Αντάμης, σας παρακαλώ! Οι αξιότιμοι κύριοι τρόφιμοι του ιδρύματος για άλλο λόγο έχουν απόψε εδώ συγκεντρωθεί. Μην προσπαθείτε άλλο να τους κλέψετε την προσοχή και την παράστασή! Η βραδιά αυτή, λυπάμαι, μα δεν ανήκει σε εσάς. Καθίστε κάτω, σας παρακαλώ!» Και τότε σώπασα, πάντα διαμαρτυρόμενος, και άφησα τη φωνή του θείου-θεού διευθυντή και τα αρπακτικά δάχτυλα του εξαπτέρυγού του να με οδηγήσουν στο τραπέζι μου. Οι άλλοι τρεις κρατούμενοι, που κάλυπταν τις υπόλοιπες πλευρές, συνέχιζαν να με κοιτούν επίμονα. Στο πρόσωπο του πρώτου διάβασα την άγνοια μπροστά στη νεογέννητη άγνωστη απειλή, στον δεύτερο αναγνώρισα την αγανάκτηση, που πάντα προκαλεί ο φωνακλός παρείσακτος. Ο τρίτος μου έκλεισε αυθάδικα το μάτι και σκύβοντας με τρόπο προς το μέρος μου ψιθύρισε, «Με θυμάσαι, ε; Σίγουρα, εμένα με θυμάσαι!». Ήταν ο Κάπα! Ο ψευτοφύλακας πελάτης μου. Ο άνθρωπος που με είχε πείσει κάποτε να ζήσω αυτήν τη φαρσοτραγωδία. Τον άρπαξα από το γιακά, μα εκείνος χαμογελαστός μου έδειξε το ροπαλοφρουρό, που έστεκε πάνω από το κεφάλι μου. Τον άφησα και φρόνιμα ακούμπησα την πλάτη στην καρέκλα. Θα τα πούμε μετά εμείς οι δύο, κάθαρμα! «Μετά; Μα δεν υπάρχει άλλο μετά. Καλέ μου φίλε, καλώς όρισες!»

Το φως μέσα στην αίθουσα κόντευε να στερέψει, όταν ψηλά, από την στρατόσφαιρα της οροφής,

άρχισε ένα γιγάντιο λευκό πανί να ξετυλίγεται καλύπτοντας ολόκληρο τον μακρινό εντοιχισμένο ορίζοντα. «Αγαπητοί μου φίλοι, καλώς ορίσατε! Όπως ήδη οι πιο πολλοί γνωρίζετε και οι υπόλοιποι σίγουρα φαντάζεστε σωστά, έφτασε η μεγάλη νύχτα. Απόψε τα πιο δυσβάσταχτά μας ερωτήματα θα βρουν την τελική απάντηση. Απόψε τα εκβιαστικά διλήμματα της φύσης και της ιστορίας μας θα γνωρίσουν λύση οριστική. Ήδη, εδώ και λίγη ώρα, το τηλεπαθητικό δίκτυο της Τετραρχίας, σε ζωντανή σύνδεση με το επέκεινα, ξεκίνησε να μεταδίδει εικόνες και ήχους από την πρώτη επανδρωμένη αποστολή στο θάνατο. Τα λόγια, όμως, τη στιγμή που η ζωντανή μετάδοση από τη χώρα των νεκρών βρίσκεται σε εξέλιξη, νομίζω περισσεύουν. Η διεύθυνση αυτής της φυλακής, η Τράπεζα Δικαιοσύνης και Ασφάλειας και τέλος εγώ προσωπικά ευχόμαστε σε όλους καλή τύχη!»

Οι τελευταίες λέξεις χάθηκαν μέσα σε τριγμούς και σε παράσιτα, την ώρα που πάνω στην υφασμάτινη οθόνη άρχισε κάτι να αργοσαλεύει κάτι τρομακτικά απροσδιόριστο. Στο πάνω μέρος δεξιά της προβαλλόμενης εικόνας ξεχώριζε επιβλητικά το σύμβολο της Κοσμοτράπεζας πλάι στα τρία σοφά και πατρικά προφίλ. Στη βάση της έτρεχε κάποιο κείμενο, από το οποίο η απόσταση και η ταχύτητα της εκπομπής δεν μου επέτρεπαν παρά να συγκρατήσω κάποια μονάχα σκόρπια αποσπάσματα, «Ερμής 33, ψυχοναύτες, ψυχοδρόμιο, προς

Κορινθίους, προς Γαλάτες, Γκονζάλες, Γιεφίμοβιτς, θάνατος και ζωή...». Και ξανά ζωή, αμέτρητες φορές να επαναλαμβάνεται, με ένα κοπάδι από άγρια ερωτηματικά ξοπίσω της να την καταδιώκουν. Περίπου κάθε τέσσερα λεπτά έπεφτε σχεδόν αυτόματα η σύνδεση και σταματούσε, για μια ελάχιστη στιγμή, ο θόρυβος του σήματος, επιτρέποντας σε έναν άλλο ήχο, λιγότερο ενοχλητικό μα ακόμα πιο παράξενο, να εισβάλει μες στην αίθουσα. Κάτι σαν το συμπύκνωμα κραυγής μίας καλά κρυμμένης ανθρωπότητας, που έμοιαζε σαν να χτυπούσε ρυθμικά το περιτείχισμα της φυλακής, προκαλώντας δονήσεις ισχυρές στο οικοδόμημά της. Κάποια στιγμή δεν άντεξα και στράφηκα πίσω στο φύλακά μου. «Τι είναι αυτό;», πρόλαβε να μου κλέψει την ερώτηση αυτός, ενώ ο τρόμος του έχει ποτίσει πια για τα καλά το βλέμμα του και τη φωνή του.

Τι από τα δυο φοβάσαι περισσότερο; Εκείνο εκεί που δείχνει το πανί ή αυτό που κρύβει ο τοίχος, σκέφτηκα να αντιστρέψω την ερώτηση, αλλά με πρόλαβε η επιστροφή του ήχου από τον Άδη. «Σημναγέ Γκονζάλες με ακούς; Λέρος προς Θανατοσκάφος Ερμής 33, λαμβάνει κανείς; Απαντήστε!» Η ανταπόκριση έφτασε συλλαβιστή μέσα από ένα γαλάζιο σύννεφο παχύρρευστο. «Σε ακούω Λέρος. Είμαι ο Μι, ο μαθηματικός σύμβουλος αυτής της αποστολής και είμαι νεκρός».

Εκείνη τη στιγμή το παγωμένο αίμα ανάμεσα στα μάτια μου με άφησε να ξεχωρίσω μια μικρή αναλαμπή που φώτισε βιαστικά το παραπέτασμα. Αναρωτήθηκα αν, άραγε, την πρόσεξαν και οι άλλοι, μα ήταν πια αδύνατο να το διαπιστώσω. «Λέρος προς κύριο Μι, που βρίσκεσαι; Έχεις επαφή με τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής;» Ο ήχος χάθηκε ξανά για να αφήσει πάλι την εξωτερική παλλόμενη κραυγή να ακουστεί, τρυπώνοντας μέσα από τις χαραμάδες του συστήματος και τις ρωγμές του τείχους. Φύλακες και κρατούμενοι είχαν όλοι τους στραφεί και πάλι προς το μέρος μου, με τα εναλλασσόμενα κύματα του μαζικού τους πανικού να θέλουν απαντήσεις. «Τι είναι αυτό;» ακούστηκε η φωνή του διευθυντή ψηλά από τα μεγάφωνα και ήξερα πια πολύ καλά σε ποιον απευθυνόταν η ερώτηση.

Είχε έρθει η ώρα μου. Δικιά μου ήταν αυτή η ιστορία. Εγώ την είχα πάρει από το χεράκι για να την φέρω ως εδώ. Σε μένα έπεφτε τώρα πια το βάρος της απόδειξης. Κοίταξα απέναντι τον Κάπα. Ήταν ίσως ο μόνος, ο τελευταίος άνθρωπος μέσα στη φυλακή και πάνω στον πλανήτη που είχε παραμείνει σταθερός και ψύχραιμος στη θέση του. «Αυτό, λοιπόν, δεν έψαχνες; Για αυτό δεν δέχτηκες να έρθεις στο τραπέζι μας; Για αυτό δε ζήτησες να παίξεις; Άντε, λοιπόν, σειρά σου! Να, Κοίταξε τριγύρω σου! Που θα το βρεις ξανά τέτοιο



ακροατήριο; Όλοι εδώ βρισκόμαστε. Μίλα κι εμείς ακούμε!»

Δεν ξέρω. Δεν έχω ιδέα, ειλικρινά. Κάποτε νόμιζα πως γνώριζα, αλλά δεν γούσταρα να μοιραστώ τη γνώση μου μαζί σας. Ήθελα για εμένα μόνο να κρατάω την αλήθεια μου και όλους εσάς να σας αφήνω να βουλιάζετε μες στην υποκρισία σας. Και όταν ύστερα την είδα την απάτη μου, είχα στο μεταξύ για τα καλά πιστέψει πως με είχε η τύχη μου στολίσει με μια υψηλή αποστολή, να γίνω εγώ ο ερμηνευτής της ιστορίας σας. Τώρα, όμως, που η ιστορία σας έγινε και δικιά μου, τώρα που βρήκατε όλοι ανοιχτό παράθυρο για να τρυπώσετε μέσα στο παραμύθι, τώρα εγώ έχω ξεχάσει την απάντηση. Δεν βρίσκω τρόπο να σας πω, δεν έχω άλλο σχέδιο, δεν ξέρω πώς γίνεται να φύγετε από εδώ και δεν έχω ιδέα αν θα μπορέσω και εγώ ποτέ να επιστρέψω πίσω σε εκείνη τη στιγμή όπου άρχισαν όλα. Λυπάμαι, μα η απάντησή μου είναι πως δεν υπάρχει απάντηση.

Όλα αυτά ήμουν έτοιμος σχεδόν να ομολογήσω, μα όταν άνοιξα το στόμα μου, αντί για τη φωνή μου, του άλλου κόσμου ο ήχος γύρισε ξανά για να με σώσει. «Λέρος, με ακούς; Ακούστε με όλοι σας καλά, όσοι μπορείτε ακόμα! Και οι υπόλοιποι ρωτήστε εκείνους που μπορούν να σας το εξηγήσουν! Δεν υπάρχει πια αποστολή ούτε και ψυχοναύτες. Δεν έπρεπε μαζί τους να με στείλετε. Δεν έχει ανάγκη ο

κόσμος αυτός τα μαθηματικά. Λίγη ίσως αριθμητική μονάχα να του φτάνει. Ένα συν ένα, Λέρος, με ακούς; Λέρος, υπάρχει πρόβλημα...»

Ήταν λες και ο κύριος Μι να έδωσε με τις τελευταίες λέξεις του το σύνθημα της σύρραξης. Αμέσως τράβηξαν οι δεσμοφύλακες τα ρόπαλα και μην αντέχοντας να περιμένουν τους κρατούμενους να τους επιτεθούν, άρχισαν ο ένας να σπάει του άλλου το κεφάλι. Και στριμωγμένοι κάτω από την τειχοδομή, που ήδη ράγιζε αφήνοντας δειλές δεσμίδες από το έξω φως να εισβάλουν μες στην αίθουσα, έπεσαν μέχρι τον τελευταίο. Στη συνέχεια η μάχη γενικεύτηκε, με τα λευκά να ρίχνονται στα μαύρα, που έσπευσαν να ανταποδώσουν και αυτά χωρίς να χάσουν χρόνο. Τα ρόπαλα των νεκρών φρουρών δεν έφταναν για να καλύψουν των δύο στρατοπέδων τις ανάγκες και έτσι οι αντιμαχόμενοι άρχισαν να οπλοποιούν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Άλλοι κομμάτιαζαν τα τραπεζοκαθίσματα και τσάκιζαν με τα ακρωτηριασμένα μέλη τους τα κόκαλα των αντιπάλων τους και άλλοι αποτελείωναν τους ήδη πληγωμένους συνθλίβοντάς τους με τις πέτρες του τείχους που κατέρρεε. Και διαρκώς αναζητώντας νέα πολεμοφόδια από του οικοδομήματος τα αρχαία υλικά, βοηθούσαν άθελά τους στο έργο της κατάρρευσης.

Μέσα σε αυτό το μακελειό προσπάθησα, όντας μάλλον αόρατος, να εντοπίσω τον Κάπα ή έστω την ξανθιά, έτσι ώστε να εισπράξω και εγώ ότι μου αναλογούσε από την πίτα της εκδίκησης. Και ελπίζοντας πως, αν τους καταδίωκα, αυτοί θα με οδηγούσαν στον διευθυντή ή σε κάποιον άλλο στόχο ανώτερο, ψηλά στη μοχθηρή βαθμίδα. Και όμως, ήταν λες και είχαν και οι δυο τους εξαφανιστεί, σαν να τους καταβρόχθισαν τα αφρισμένα κύματα, που είχε το χειμαρρώδες αίμα γύρω μου σχηματίζει.

Και ύστερα τελικά το τείχος υποχώρησε. Και ήταν σαν να γκρεμίζονταν μαζί όλα τα υποστυλώματα, που για αιώνες σήκωναν τον ουρανό εκεί ψηλά στη θέση του. Και θάφτηκε για πάντα κάτω από τα συντρίμμια του ότι είχε απομείνει από του πολέμου τις αποδεκατισμένες αφορμές. Και τότε, πάνω από τα ερείπια άρχισαν να προβάλουν τα σκεπασμένα πρόσωπα των άγνωστων εισβολέων.

Τους κοίταξα στα μάτια, αφού, μέσα στη σκόνη και τον όλεθρο, μόνον αυτά μπορούσα να διακρίνω. Οι πιο πολλοί ήταν παιδιά. Έτσι όπως ήμουν κάποτε και εγώ, τότε που αγαπούσα τόσο να σκαρφαλώνω στα χαλάσματα. Μα κάποια στιγμή ξεχάστηκα και άρχισα να γερνάω, γύρω μου ανυψώνοντας πύργους και μαυσωλεία.

Τσαλαβουτώντας στη λάσπη της τελευταίας επανάστασης, κουτσαίνοντας πάνω στο μοναδικό

παπούτσι μου, πάτησα τις ξαπλωμένες πέτρες της  
οργής και επέστρεψα στον κόσμο.

\*

Τα υπόλοιπα είναι λίγο πολύ γνωστά. Όλοι  
σας ξέρετε καλά τι ακολούθησε, όπως και όλοι  
γνωρίζατε όσα είχαν προηγηθεί, αλλά κανένας σας  
δεν φρόντισε να μου τα πει και τόσο καιρό με  
αφήνατε να γράφω τα δικά μου. Όμως, τι απέγινε ο  
ήρωας αυτής της ιστορίας μετά την πτώση των  
τειχών κανείς ποτέ δεν νοιάστηκε να μάθει. Όσο  
βρισκόταν μέσα στη φυλακή, όλοι σας είχατε  
βουλευτεί. Τον βλέπατε να προσπαθεί τρόπο να βρει  
να δραπετεύσει, ακούγατε τα βήματά του να  
αναζητούν την έξοδο και ύστερα λέγατε «εντάξει,  
καλά είμαστε εδώ εμείς, ελεύθεροι, ειρηνικοί και  
έντιμοι και πάνω από όλα υγιείς». Και όταν τον  
είδατε στο τέλος ξαφνικά να εμφανίζεται σαν  
φάντασμα πάνω από τα ερείπια, τρομάξατε,  
πετάξατε από πάνω σας τα ενοχοποιητικά στοιχεία  
και τρέξατε όλοι σαν τρελοί μέσα στο πλήθος να  
κρυφτείτε. Μάταια προσπάθεια -πώς θα μπορούσε  
άραγε το πλήθος μες στο πλήθος να κρυφτεί;- είχα  
αρχίσει ήδη, φαίνεται, τα κόλπα σας να τα μαθαίνω  
και έτσι γρήγορα ξανά σας ανακάλυψα.

Τη μέρα εκείνη με ξύπνησαν τα κύματα.

Βαδίζοντας όλη τη νύχτα και ακολουθώντας τον  
βουή που έστελνε το σπάραγμά τους στα αυτιά μου,  
κατάφερα να διανύσω την απόσταση που χώριζε τη  
μακρινή ακτή από της δικής μου, προσωπικής  
Βαστίλης τα χαλάσματα.

Στο δρόμο δεν συνάντησα ψυχή, παρά μονάχα τα  
αχνίζοντα κουφάρια κάποιων δεσμοφυλάκων και  
δυο ξεκοιλιασμένους ηλεκτρόλυκους, που είχαν  
απομείνει μες στην ερημιά να ουρλιάζουνε  
ακίνδυνοι. Με τη βοήθεια μιας πέτρας μπόρεσα τις  
αλυσίδες μου να σπάσω, μα όχι και να τις  
ξεφορτωθώ και έτσι κρατώντας τες πεισματικά πάνω  
στους σκουριασμένους μου καρπούς συνέχισαν να  
προχωράω.

Θα είχα περίπου φτάσει ως τα μισά του δρόμου,  
όταν, από το μονότονο ξεψύχισμα αυτών που είχα  
αφήσει πίσω μου, ξεπήδησε μια έκρηξη. Γύρισα και  
αντίκρισα τη λάμψη της φτάνει ως τον ουρανό και  
αμέσως την επόμενη στιγμή αισθάνθηκα ένα κύμα  
ωστικό να με πετάει στο χώμα. Από εκεί κάτω είδα  
τις φλογισμένες πέτρες των τειχών να διαγράφουν  
μες στο σκοτάδι αλήτικες τροχιές και σκέπασα το  
πρόσωπό μου, δέχην για να προφυλαχθώ από τους  
μετεωρίτες του συστήματος.

Όταν κόπασε πια η πύρινη εκείνη θύελλα, σηκώθηκα  
όρθιος ξανά και κοίταξα για τελευταία μου φορά  
προς την κατεύθυνση της φυλακής, μα η  
πεφωτισμένη σκόνη της δεν άφηνε στην όρασή μου  
μεγάλα περιθώρια. Δεν αισθανόμουν λύπη, δεν

ένιωθα χαρά, μονάχα έστεκα εκεί χωρίς αισθήσεις και αισθήματα και κοίταζα ακίνητος χωρίς να βλέπω κάτι. Και τότε μου ήρθε ξαφνικά μια άλλη σκέψη απρόσκλητη για να με συνεφέρει - που είναι οι σημειώσεις μου;

Ήμουν ακόμα σίγουρος πως είχα φυλάξει διπλωμένα όλα τα χαρτιά μέσα στις τσέπες τις στολής, μα έκπληκτος τότε ανακάλυψα πως δεν υπήρχαν τσέπες πάνω στα ρούχα του κρατούμενου. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, μήπως και θυμηθώ καλύτερα, ανακαλώντας στην καπνισμένη μνήμη μου όλες τις τελευταίες μου κινήσεις. Θυμήθηκα, αλλά και αυτό ελάχιστα βοήθησε. Πέρα από λίγα, δυστυχώς, τσαλακωμένα φύλλα, που είχα τυλίξει γύρω από τα χέρια μου, για να πληγώνονται όσο το δυνατό λιγότερο από τις αλυσίδες, όλες τα άλλα είχαν πια εξαφανιστεί.

Αν και η σύντομη αυτή πνευματική ανακίνηση δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, μου ενέπνευσε, ωστόσο, ελπίδα αρκετή και αισιοδοξία. Αφού μπορούσα ακόμα να θυμάμαι όλα όσα είχα ζήσει, σίγουρα θα κατάφερνα και να τα κατεβάσω, αργά ή γρήγορα, από το μυαλό μου και πάλι πίσω στο χαρτί. Έτσι η επιθυμία να βρεθώ το συντομότερο ξανά μέσα στο φρούριο-γραφείο και αμέσως να στρωθώ στο γράψιμο με έκανε να στρέψω οριστικά την πλάτη στο κακό και να επιταχύνω τα βήματά μου προς τη θάλασσα.

Λίγη ώρα αργότερα, και ενώ έτρεχα σχεδόν ανάμεσα στα δέντρα, μαντεύοντας σχεδόν το μονοπάτι μου, ένωσα πλάι μου μια δεύτερη ροή να κατεβαίνει επίσης βιαστικά παράλληλα σε εμένα. Χωρίς να ελαττώσω της απόδρασής μου το ρυθμό, γύρισα το κεφάλι μου και είδα εκεί ένα μικρό ποτάμι.

Σκέφτηκα πως είχα πάρει το δρόμο το σωστό, αφού και εκείνο, όπως και εγώ, είχε τη θάλασσα ως τελικό προορισμό και έτσι συνέχισα να κυλάω δίπλα του, τις εκβολές μου κυνηγώντας.

Μόνο που -σε αντίθεση με εμένα- όσο το ποταμάκι προχωρούσε, τόσο η ορμή του όλο και δυνάμωνε και πλάταινε διαρκώς η επιφάνειά του. Τόσο πολύ που αργότερα μου φάνηκε πως ήταν πια αδύνατο μέσα στο νυχτωμένο δάσος να διακρίνω την άλλη όχθη του απέναντι. Λες και σκοπός του ποταμού δεν ήταν μόνο να χυθεί κάποτε μες στη θάλασσα, αλλά να γίνει κάποτε θάλασσα και το ίδιο. Και τότε το άκουσα να μου μιλά.

Σταμάτησα και με ότι είχε περισσέψει από το φως του φεγγαριού, κατάφερα να ξεχωρίσω εκεί, καταμεσής του ποταμοπελάγους, το πιο αλλόκοτο υπερθέαμα, που θα μπορούσε το νησί ως αποχαιρετισμό να μου επιφυλάξει. Ένα ολόκληρο κοπάδι από γουρούνια πάλευαν για να επιπλεύσουν πάνω στα ορμητικά του κύματα, ενώ τα πιο πολλά φαίνεται πως είχαν ήδη στην υδάτινη μανία του παραδοθεί και βούλιαζαν μες στις κτηνώδους μοίρας τους την ξέφρενη περιδίνηση. Μα ακόμα πιο

φρικιαστικό, από εκείνη την αιφνίδια εικόνα, ήταν των ζώων οι σπαρακτικές κραυγές που, όσο και αν αρνούμουν εγώ να το παραδεχτώ, πεισματικά μετέωρος στην άκρη του γκρεμού της λογικής μου, δεν έμοιαζαν απλώς μονάχα με ανθρώπινες, αλλά σχημάτιζαν σωστές και ακέραιες κουβέντες. Προσπάθησα να βγάλω κάποιο νόημα, αλλά παρασυρμένος προφανώς από το νόημα που ήθελα στην πραγματικότητα εγώ στα λόγια αυτά να δώσω, έμεινα δυστυχώς με την εντύπωση και άφησα την ουσία μαζί τους να παρασυρθεί στο βάθος του νεκροφόρου ορίζοντα. Μέχρι να φτάσω στην ακτή, τίποτα άλλο φοβερό δεν ήρθε για να διακόψει την τόσο διψασμένη για φυγή πορεία μου. Μα όταν συνάντησα στο τέλος του μονοπατιού τη θάλασσα, δεν μου είχε απομείνει αντοχή να αρχίσω αμέσως να αναζητώ μέσο για να αποπλεύσω. Και έτσι ξάπλωσα κατάκοπος πάνω στην αμμουδιά και μέχρι να αποκοιμηθώ, έμεινα να παρατηρώ ανόητα τον ουρανό, που τώρα πια μόνο τετράγωνος δεν ήταν.

Την ίδια περίπου ώρα οι πιο πολλοί από εσάς είχατε ήδη επιστρέψει στα σπιτάκια σας. Βολέψατε στον πάτο της ντουλάπας τα σύνεργα της εκκωφαντικής σας επανάστασης, στριμώξατε στου συρταριού τα βάθη τις εναλλακτικές απόψεις σας και ύστερα στηθήκατε ξανά μπροστά στους δέκτες σας, γιατί σας είχαν κάποιοι υποσχεθεί ότι θα ακολουθούσε



αμέσως μετά την εκπομπή πλούσιο εορταστικό πρόγραμμα. Αλλά σας είπαν ψέματα - το πρόγραμμα ήσασταν εσείς, εσείς και η εκπομπή του. Όσο όμως είχατε προλάβει να εκπέμψετε, γρήγορα τα ξεχάσατε και όσα προγραμματίσατε, τα αναβάλατε και αυτά, γιατί ήταν, λέει, δύσκολη πολύ η εποχή και το ισοζύγιο ενστώλων και ασύστολων δεν συγχωρούσε άλλες σπατάλες των δυνάμεων. Στο τέλος σας έμεινε μονάχα η γιορτή.

Όταν την άλλη μέρα ξύπνησα, είχε μεσημεριάσει. Ο ήλιος, κρυμμένος διακριτικά πίσω από φορτωμένα σύννεφα, με άφησε να κοιμηθώ και ούτε ένα όνειρο ελάχιστο δεν τόλμησε να τον ύπνο μου να ενοχλήσει.

Σηκώθηκα, τεντώθηκα και αμέσως άρχισα να περπατώ σε όλο το μήκος της σαν ψέμα όμορφης ακτής, μα δυστυχώς η εξερεύνησή μου δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Το μόνο δείγμα ανθρώπινου πολιτισμού –και αυτός της παρακμής- που μπόρεσα να βρω, ήταν μια στοίβα στάχτες, όπου ανάμεσά τους μόλις που διακρίνονταν τα απομεινάρια ενός καρβουνιασμένου τετραδίου. Κάποιος θα είχε, φαίνεται, μέσα στη νύχτα ανάψει λέξεις για να ζεσταθεί.

Συνέχισα να περπατώ μέχρι τη δυτική της άκρη και αφού σκαρφάλωσα στα βράχια της, είδα στο πλάι της να απλώνεται μια δεύτερη ακτή σχεδόν πανομοιότυπη. Κατέβηκα ξανά και αφού διέσχισα

την παραλία μου ανάποδα, δοκίμασα την τύχη μου στο ανατολικό της όριο. Αλλά και πάλι τίποτα άλλο δεν κατάφερα, παρά να πέσω πάνω στο ίδιο - ειδυλλιακό αλλά και τόσο εφιαλτικό ταυτόχρονα- τοπίο.

Επέστρεψα στη θέση μου, την ώρα που η πείνα και η δίψα είχαν εκτρέπανε την αναζήτησή μου σε άλλους στόχους ταπεινότερους. Ήθελα σαν τρελός να φύγω από το νησί και ήδη βρισκόμουν τόσο κοντά στη θάλασσα, μα η θάλασσα από μόνη της σχεδόν ποτέ δεν φτάνει.

Αργά το απόγευμα, ο ουρανός, πιστός στις υποσχέσεις του, ξεκίνησε να βρέχει. Θυμήθηκα πως είχα δει κάποια σπηλιά κάπου ανάμεσα στα βράχια και έτρεξα να προφυλαχτώ. Κρύφτηκα προσωρινά μπροστά στο άνοιγμά της και έμεινα να χαζεύω για λίγο τη βροχή. Και ύστερα πήγα λιγάκι πιο βαθιά και ξάπλωσα πάλι και κοιμήθηκα, ελπίζοντας για ακόμα μια φορά σε άλλο ένα υποκατάστατο απόδρασης δια μέσω των ονείρων.

Δεν είμαι σίγουρος αν είδα, δεν ξέρω πράγματι αν κάτι ονειρεύτηκα, όμως θα πρέπει μάλλον να παραμιλούσα για ώρα μες στον ύπνο μου, αφού όταν ξύπνησα, άκουσα της φωνής μου τον αντίλαλο να ταξιδεύει ακόμα ανάμεσα στα τοιχώματα των βράχων. Και τότε, μες στις δικές μου παλλόμενες φωνές, ξεχώρισα μια άλλη σταθερή να έρχεται από έξω.

«Είναι κανείς εδώ;»

Σηκώθηκα και ψηλαφώντας το σκοτάδι της σπηλιάς προχώρησα προς την έξοδο, αδιάφορος μπροστά στην ίδια τη μυστική ανησυχία μου, που μου έλεγε *ίσως πως το φως θάναι μια νέα τυραννία.*

Η απάντησή μου και ίσως ακόμα πιο πολύ η όψη μου τρόμαξαν τους δύο επισκέπτες, που το έβαλαν στα πόδια πανικόβλητοι. Μα εγώ τους ακολούθησα, μέχρι που είδα να επιστρέφουν στην ομάδα τους, από όπου είχαν προφανώς αποσπαστεί για να με αναζητήσουν.

Τους άκουσα να μεταδίδουν το φόβο στους συντρόφους τους και ύστερα τρέμοντας μαζί τους να στριμώχνονται πίσω από τον αρχηγό τους.

Εκείνος δεν έμοιαζε καθόλου να έχει φοβηθεί. Δεν έμοιαζε με τίποτα από όλα όσα είχα στη ζωή μου δει. Δεν θύμιζε σε τίποτα όλα αυτά που είχα στον κόσμο συναντήσει.

Τον είδα να απλώνει τη σκιά του πάνω στο νησί και να με πλησιάζει.

Και ύστερα με ρώτησε...

«Ποιο είναι το όνομά σου;»

ένα έντεκα  
©  
γιάννης αντάμης  
dreamtigers